

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΛΑ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19—ΤΗΛ. 27.689 | 15 ΜΑΡΤΙΟΥ 1954 | ΑΡΙΘ. 6

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὸ Μήνυμα τῆς χαρᾶς. — Γερασ. Ι. Κονιδάρη, Καθηγητοῦ τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν, Οἱ δύο Εὐαγγελισμοί. — Ἀρχ/που Ἀμερικῆς Μιχαήλ, Νέος ἀντιθρονοκτικὸς παροξυσμὸς τοῦ Κομμουνισμοῦ. — Μητροπολ. πρώην Δήμου Βασιλείου, Ὁ Σκοπέλου Εὐγένιος. — Βασιλ. Δεστάκη, Περὶ τοῦ Προστίου τοῦ Ἐπισκόπου Ρώμης. — Δαμ. Μ. Στρομπούλη, Ἡ Ἐκκλησία καὶ ὁ «κόσμος» (ε'). — Νέαι δωρεαὶ τῶν Ἑνῶν Ἐκκλησιῶν. — Παρατηρήσεων στήλη: Τὰ ἔθνη καὶ Ἐλευθέρια. Πνεῦμα «ἐπιστροφῆς». Ἀληθινὴ «εὐωδία Χριστοῦ». Μετὰ τὴν ἄρσιν τοῦ ἔμποδιον. Περὶ τῶ Κυπριακόν. Ὁ Τριπόλεως Θεοφάνης (†). Ἡ ἐν Ἀμερικῇ Ἐλληνορθόδοξος Νεολαία. — Χρονικά. — Βιβλιογραφία.

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ

Βεβυθισμένη ἡ ἀνθρωπότης εἰς τὸν πόνον καὶ τὴν θλίψιν τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, ἕνεκα τῆς ἁμαρτίας, χωρισμοῦ, δὲν ἠδύνατο ἢ νὰ καταπλαγῇ εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ μηνύματος ἐκείνου τῆς χαρᾶς, ὅπερ ἀπέστειλε πρὸς αὐτὴν «ὅ τὰ πάντα πρὸς τὸ τοῦ πλάσματος συμφέρον οἰκονομῶν» Πλάστης καὶ Πατῆρ τῶν οἰκτιρῶν, «ὄτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου».

Αὐτὴν τὴν ἔννοιαν πρέπει νὰ ἔχη ἡ ταραχὴ τῆς «Κεχαριτωμένης» τῆς Ναζαρέτ, διαπορούσης ἐνώπιον τοῦ εὐλαβῶς χαιρετίζοντος αὐτὴν Ἀρχαγγέλου «ποταπὸς εἶη ὁ ἀσπασμὸς οὗτος». Διότι ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐδέχετο τὴν οὐράνιον ἐκείνην ἐπίσκεψιν ἢ «εὐλογημένη ἐν γυναιξίν» καὶ ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῆς ἐκαλεῖτο ἡ ἀνθρωπότης ὁλόκληρος νὰ εἰσέλθῃ «εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου» τῆς. Μέχρι δὲ τῆς στιγμῆς ἐκείνης φόβον μόνον καὶ τρόμον ἐνέπνεεν εἰς τὸν ταλαίπωρον ἄνθρωπον ἢ παρουσία, καὶ αὐτὴ ἔτι ἢ σκέψις, τοῦ Θεοῦ καὶ φόβος καὶ τρόμος ἀπῆρτετο παρὰ παντὸς ἐπιθυμοῦντος ἢ καλουμένου νὰ πλησιάσῃ πρὸς Αὐτό.

Οἱ Προτόπλαστοι «ἐκρύβησαν» ἐν τῷ Παραδείσῳ, εὐθὺς ὡς ἤκουσαν τὸν ἦχον τῶν βημάτων τοῦ Δημιουργοῦ, ἐρχομένου πρὸς αὐτούς, μετὰ τὴν πρώτην ἁμαρτίαν. Διὰ θυσιῶν

αἱματηρῶν προσεπάθησεν ἡ ἀνθρωπότης ἕκτοτε νὰ ἐξευμενίσῃ τὸν Θεὸν καὶ μέχρι καὶ τῆς θυσίας τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ του ἔφθασεν ὁ δίκαιος Ἀβραάμ, πιστὸς εἰς Αὐτὸν καὶ ἐν τῇ σκληροτάτῃ ἐκείνῃ δοκιμασίᾳ. Νὰ λύσῃ τὸ ὑπόδημά του παρηγγέλθη ὁ μέγας Μωϋσῆς, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ σταθῇ εἰς τὸν τόπον τῆς φλεγόμενης βράτου. Θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ ζήσῃ ὁ ἄνθρωπος—εἶπεν αὐτὸς ὁ Θεός—, ἀν ἔβλεπε «τὸ πρόσωπον» τοῦ Θεοῦ, "Ὅστις ὡς «πῦρ καταναλίσκον» γνωρίζεται ὑπὸ τῶν Προφητῶν. Ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ καὶ νεφέλαι συνώδευσαν τὴν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸ Σινά, καὶ ἀπειλὴ θανάτου ἐξηνέχθη κατὰ παντὸς θίγοντος ἔστω καὶ μίαν πέτραν τοῦ ἐκ τῆς θείας παρουσίας πυροπολουμένου ὄρους. Πρηνῆς ἀνέμενεν ὁ ζηλωτὴς Ἡλίας τὴν ὑπεσχημένην παρήγορον θεοφάνειαν, εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ Χωρήβ, καὶ ἐν τῇ θυέλλῃ καὶ ἐν τῷ σεισμῷ ἐνόμιζεν, ὅτι θὰ τὸν ἐπεσκέπτετο ὁ Θεός, διότι ποτὲ δὲν ὑπόπτευσεν ὁ πυρίπνοος Προφήτης, ὅτι ἦτο δυνατὸν ἢ παρουσία τοῦ Κυρίου τῶν Δυνάμεων νὰ εἶναι «ὡς αὔρα λεπτή»!...

Καὶ ἡ ὄρφανὴ κόρη λοιπὸν τοῦ Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννης, ἢ μετὰ φόβου Θεοῦ «ἀνατραφεῖσα ἐν τῷ Ναφ», ἐδιδάχθη παρὰ τῶν Ἱερέων τοῦ Νόμου νὰ λατρεύῃ τὸν Κύριον ὑπὸ τὸ πνεῦμα ἐκείνο τοῦ δέους καὶ τοῦ τρόμου. Ἐχουσα δὲ ἄκραν καὶ ὑπερβάλλουσαν τὴν «ταπεινώσιν», ἦτις, κατὰ τὴν ἰδικὴν τῆς ἐκφρασίν, ὑπῆρξε κύριον τῆς ζωῆς τῆς χαρακτηριστικόν, δὲν ἠδύνατο τότε νὰ γνωρίξῃ ἀκόμη, «ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπεινώσιν τῆς δούλης Αὐτοῦ» ὁ Κύριος. Δι' ὃ καὶ «ἐταράχθη» εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ ἀρχαγγελικοῦ χαιρετισμοῦ.

Ἄλλὰ «τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν». Εἶχεν ἔλθει πλέον «τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου», καθ' ὃν ἔπρεπε τὰ πάντα ν' ἀρχίσουν νὰ γίνονται «καινὰ» καὶ τὸ πένθος καὶ ἡ κατῆφεια τῶν ἀνθρώπων «εἰς χαρὰν» νὰ μεταβληθῇ. Διότι

«ἤκουσε Κύριος τοῦ κλαυθμοῦ τῶν πενήτων» τῆς χάριτος, τῶν «πεινῶντων καὶ διψῶντων τὴν δικαιοσύνην», καὶ εἶχεν ἐπιστῆ πλέον ἢ στιγμή τοῦ «χορτασμοῦ», διὰ τοῦ ὁποῖου «μακάριοι» θὰ ἐγίνοντο οἱ τέως δυστυχεῖς. Καὶ ἐφωτίσθη λοιπὸν τὸ σκότος τῆς ἀγνοίας καὶ τῆς ἀπογνώσεως ὑπὸ τῆς ἀρχαγγελικῆς παρουσίας, προαγγελούσης τὴν ἀνατολὴν τοῦ «ἀνεσπέρου φωτός», τοῦ φωτός τῆς «χάριτος καὶ τῆς ἀληθείας». Καὶ διεκόπη ὁ πανανθρώπινος θρηγος μὲ τὸ οὐράνιον μήνυμα τῆς χαρᾶς, ἥτις διὰ τῆς ἀγάπης ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψῃ ἐκεῖ, ὁπόθεν τὴν εἶχεν ἀποδιώξει ἡ κακία.

Ἡ ταπεινὴ «δούλη» τοῦ Κυρίου δὲν ἠρνήθη νὰ προσέξῃ εὐλαβῶς τοὺς λόγους τοῦ ἀρχαγγέλου, παρὰ τὴν ἐκ τῆς πρώτης ἐντυπώσεως φυσικὴν ταραχὴν, καὶ τὸ «γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμά σου» τελικῶς εἰποῦσα, κατέστη ἡ «κλιμαξ», «δι' ἧς κατέβη ὁ Θεός».

Τίς ἀγνοεῖ τὰ μετὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπακολουθήσαντα πρὸς ἐπικράτησιν τῆς χαρᾶς ἐκεῖ, ὅπου ἕως τότε ἐβασίλευεν ὁ πόνος καὶ ἡ θλίψις; Καὶ τίς ἀληθῶς πιστεύσας εἰς τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Θεανθρώπου Υἱοῦ τῆς Παναγίας Παρθένου Μαρίας δὲν κατακλύζεται ὑπὸ τῆς ἀνεκφράστου ταύτης χαρᾶς, ἥτις πηγάζει μὲν ἀπὸ τῆς θείας Πατρότητος, ἀποκτάται δὲ καὶ καλλιεργείται διὰ τῆς τηρήσεως τῆς χριστιανικῆς ἐντολῆς τῆς ἀγάπης, κατὰ τὸ πρότυπον «τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς Θεοῦ»;

Ὡ! ἐὰν ἡ ἀνθρωπότης ὁλόκληρος ἐνεστερνίζετο τὸ Εὐαγγέλιον τῆς χαρᾶς τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης!...

ΟΙ ΔΥΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΙ

Ὅτι ὁ Εὐαγγελισμὸς πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα πρὸ 1958 ἐτῶν — ἡ χρονολογία μας εἶναι ἐσφαλμένη ὡς γνωστὸν κατὰ 4 ἔτη — ἀπετέλεσε κατ' οὐσίαν εὐαγγελισμὸν πρὸς τὸν ἐν καταπτώσει ἐπὶ Ρωμαϊοκρατίας εὐρισκόμενον οἰκουμενικὸν Ἑλληνισμόν, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Ἀλλὰ διατὶ εἶχε πέσει καὶ διατὶ εἶχεν ἀπολέσει, παρὰ τὴν πνευματικὴν του δύναμιν, τὴν ἐλευθερίαν τοῦ τῶν Ἑλλήνων Ἔθνος; Ὁ Μοπισεν παραστατικῶς ἐσημείωσεν ἤδη, ὅτι ὅπως ἡ ἀνθρῶπις διασπᾶ τὸν κάλυκα τοῦ ἄνθους, οὕτω καὶ διὰ τῆς πνευματικῆς ἀνθήσεως ὁ Ἑλληνισμὸς, ἢ καλλίτερον ὁ Ἕλληνας πολίτης-ἄνθρωπος, διέσπασε τὸν θεσμόν ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τὸν θώρακα καὶ τὴν δύναμιν τοῦ Ἔθνος, τὸ Κράτος. Ἡ ἀνάπτυξις τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀτόμου, βάσις πολῦτιμος διὰ

τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ οἰκονομικοῦ, κοινωνικοῦ καὶ ἐθνικοῦ βίου, ὑπερβαίνουσα τὰ ὄρια, τὰ ὁποῖα θέτει ὁ σεβασμὸς πρὸς τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν προσωπικότητα τῶν συνανθρώπων μας καὶ ἀγνοοῦσα τὰς ὑποχρεώσεις πρὸς τὴν ὁλότητα, γίνεται αἰτία συμφορᾶς καὶ διὰ τὰ άτομα καὶ διὰ τὰ ἔθνη. Ἡ διχόνοια εἶναι καρπὸς τῆς. Ἡ ἀτομοκρατία ὑπῆρξεν ἡ βασικὴ αἰτία τῆς παρακμῆς τῶν ἀρχαίων ἐλληνικῶν πολιτειῶν, τῶν ὁποῶν αἱ κομματικαὶ ἐριδες ὑπῆρξαν ἀληθῆς μάστιξ. Ἡ ἀντιζηλία καὶ ἡ διχόνοια τῶν πολιτειῶν, πολὺ γνωστὴ εἰς ἡμᾶς, συνεπλήρωσε τὴν συντριβὴν τῶν ἐθνικῶν δυνάμεων. Ἐνεκα τούτου κατέστη ἀνέφικτος ἡ πραγματοποιήσις τῆς ἰδέας τοῦ Πανελληνίου καὶ τῆς ὑπάρξεως ἐνιαίου ἐθνικοῦ καὶ ἰσχυροῦ Κράτους. Ἡ ἐνότις τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐπετεύχθη ἐπ' ὀλίγον διὰ τῆς δυνάμεως καὶ τῆς θελήσεως δύο ἐξόχων βορείων Ἑλλήνων, τοῦ Φιλίππου καὶ τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου. Ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὴ ἐστηρίζετο ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιβολῆς, δὲν ἦτο δὲ δυνατόν νὰ ἀσκηθῇ καμμία ἐπιβολὴ ἐπὶ τῆς διαμορφώσεως τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς ἀγωγῆς τῶν Ἑλλήνων, ἢ ἐνότις τοῦ Ἔθνος διεσπάσθη, εὐθὺς ὡς ἐξέλιπον αἱ μορφαὶ τῶν μεγάλων βορείων Ἑλλήνων. Ἡ ἀτομοκρατία τῶν Ἑλλήνων καὶ ἡ διασκόρπισις των εἰς τὴν Ἀνατολὴν ἐγένοντο, βεβαίως, ἡ αἰτία τῆς δημιουργίας τοῦ παγκοσμίου οἰκουμενικοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐξασθενήσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνος ἐν τῇ γῇ ταύτῃ, ἢ ὁποῖα ἀποτελεῖ τὴν πηγὴν καὶ τὸ κέντρον αὐτοῦ. Εἶναι εὐεξήγητον λοιπὸν διατὶ ἢ Ἑλλὰς ὑπέκυψεν εἰς τὴν πολιτικὴν σύνεσιν καὶ δύναμιν τοῦ Λατίου καὶ τὴν ἰσχὴν τῶν ρωμαϊκῶν λεγεῶνων, αἰτινες ἐπέπρωτο νὰ μὴ ἀναγεννηθοῦν ποτὲ κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους. Τοῦναντίον συνέβη μὲ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος. Διατὶ; Διότι αἱ βιολογικαὶ δυνάμεις τῆς φυλῆς οὐδέποτε ἐξέλιπον καὶ τὰ ζώπυρα τοῦ Ἔθνος διετηρήθησαν διὰ μέσου ἀτελευτήτων περιπετειῶν καὶ ἀγώνων. Ἡδύνατο νὰ ἀναβιώσουν καὶ νὰ ἐπιτελέσουν τὸ ἔργον των, ἐὰν ἀνίστατο ἐν τῷ Ἔθνει ἡ δύναμις, ἢ ἰκανὴ νὰ συνενώσῃ τὰς ἐθνικὰς, πνευματικὰς καὶ ἠθικὰς δυνάμεις, τὰς ὁποίας ἠγῶσε βιαίως τὸ Ρωμαϊκὸν Κράτος. Ἡ ἀμβλυνσις τῶν ἀντιθέσεων καὶ τῆς ἀτομοκρατίας τῶν Ἑλλήνων καὶ οἱ ρωμαϊκοὶ κρατικοὶ θεσμοὶ ἀπέτελουν προϋποθέσεις ἀξιολόγους διὰ τὸ μέλλον τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἡ ἐροτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ὑπενθυμίζει ποῖα ὑπῆρξεν ἡ ἀρχικὴ αἰτία τῆς ἀναγεννήσεως καὶ ἀναπλάσεως τῶν ἠθικῶν καὶ πνευματικῶν δυνάμεων καὶ τῆς ἀναζωογονήσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνος. Ὁ Χριστιανισμὸς — τὸ παρετήρησεν ἤδη ὁ ἱστορικὸς τοῦ Ἔθνος Κωνσταντῖνος Παπαρηγόπουλος — ἀνεγέννησε τὸ Ἔθνος. Τότε ὁ Ἑλληνισμὸς εὐρίσκετο μὲν ἐν ἐσχάτῃ πολιτικῇ καταπτώσει, ἀλλ' ἦτο οἰκουμενικὴ πνευματικὴ δύναμις, ὑποτάξασα πνευματικῶς, κατὰ τὸν ρωμαῖον ποιητὴν Ὁράτιον, τὸν κατακτητὴν. Καὶ τὸ Ρωμαϊκὸν ἀκόμη πνεῦμα ἀνεπτύχθη καὶ διεμορφώθη ὀριστικῶς ὑπὸ τὴν ροπὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ.

Εἰς τὴν Παλαιστίνην καὶ τὴν Συρίαν συνητηθήσαν δύο πνευματικὰ ρεύματα οἰκουμενικῆς ὑφῆς,

τὸ κατὰ βάσιν πανανθρώπινον κήρυγμα τοῦ Κυρίου καὶ ὁ οἰκουμενικὸς Ἑλληνισμὸς, καὶ φυσικὸν εἶναι, ὅτι κατενόησαν ἄλληλα καὶ ὁ Εὐαγγελισμὸς τοῦ Κυρίου πρὸς τὸν κόσμον ἔγινε πλέον διὰ τοῦ οἰκουμενικοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ ἀπέκτησε μίαν νέαν δύναμιν πνευματικῆς ἀναπλάσεως καὶ ὁ Χριστιανισμὸς ἐν ἐξαίρετον ὄργανον διαδόσεως, ἐπεκτάσεως καὶ κατακτήσεως τῶν μεγάλων πνευματικῶν κέντρων τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως.

Ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ, αἱ ἀναγεννηθεῖσαι πνευματικαὶ καὶ ἠθικαὶ δυνάμεις τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ἡ ἀκατάβλητος ἰσχὺς τῆς θυσίας τοῦ αἵματος τῶν μαρτύρων ἐπέφεραν, πρὸ πάντων ἐδῶ εἰς τὴν Ἀνατολήν, τὴν νίκην τοῦ Χριστιανισμοῦ. Κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην τῆς κατ' οὐσίαν νίκης τῆς πνευματικῆς ἀκμαίας Ἑλληνικῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, μία πολιτικὴ μεγαλοφυΐα, ὁ νικητὴς τῆς 28ης Ὀκτωβρίου τοῦ 312 Κωνσταντίνος ὁ Μέγας, ἔδωκεν εἰς τὸν χριστιανικὸν Ἑλληνισμὸν ἕν νέον πολιτικὸν πνευματικὸν κέντρον, τὴν Κων/πολιν, τὴν ἐξ ἀρχῆς χριστιανικὴν πόλιν. Ὁ Μ. Κων/τίνος ὠραματίσθη τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν ὡς βάσιν τῆς ἐνότητος καὶ ἀνακαινίσεως τοῦ Ρωμαϊκοῦ Κράτους, οὕτως τὸ κέντρον μετετέθη ὀριστικῶς εἰς τὴν χριστιανικὴν καὶ ἑλληνικὴν Ἀνατολήν, ἀλλὰ τοῦτο τὸ θέλημα τοῦ Κωνσταντίνου ἐπὶ 4 αἰῶνας κατέστη προβληματικόν. Οἱ δογματικοὶ ἀγῶνες ἔθεσαν ἐν ἀμφιβόλῳ τὴν πολύτιμον αὐτὴν ἀρχήν. Εἰς τὸ τέλος ὁμως ἡ πολιτικὴ ἐνότης τοῦ Κράτους καὶ ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ Ὀρθοδοξίᾳ, τοὔτέστιν ἐν τῇ καθαρότητι τοῦ δόγματος, συνέπεσαν.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ γ', δ' καὶ ε' αἰῶνος ὁ Ἑλληνισμὸς καὶ Χριστιανισμὸς συνφανθήσαν τόσον ἰσχυρῶς καὶ βαθῶς, ὥστε νὰ μείνουν ἔκτοτε ἀδιασπᾶστος ἡνωμένοι. Ὁ Ἑλληνισμὸς, χάρις εἰς τὴν χριστιανικὴν του ἀναγέννησιν, ἔζησε ἕνα νέον χρυσοῦν αἰῶνα οἰκουμενικῆς ἀκτινοβολίας, μὲ πνευματικὸν βᾶθος, ἀπότοκον τῆς πνευματικῆς γονιμότητος, ἡ ὁποία ὑπῆρξε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συζεύξεως χριστιανικῆς πίστεως, πλατωνικῆς ἰδεολογίας καὶ αἰτικῆς χάριτος.

Ἡ ἀναζωογόνησις τῆς πίστεως καὶ ἡ ἀναγέννησις τῆς παιδείας ἐπετέλεσαν κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἔργον θαυμαστὸν καὶ πολύτιμον διὰ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος, διότι μετέβαλον τὴν ἀνατολικὴν ῥωμαϊκὴν Αὐτοκρατορίαν εἰς ἑλληνικὴν. Διὰ τοῦτο εἶπον, ὅτι ὁ Εὐαγγελισμὸς πρὸς τὴν Θεοτόκον ὑπῆρξεν, ἐν ἐσχάτῃ ἀναλύσει, Εὐαγγελισμὸς τῆς σωτηρίας διὰ τὸν Ἑλληνισμὸν. Ὁ Χριστιανισμὸς, διὰ τῆς Ἐκκλησίας του, συνήνωσε τὰς πνευματικὰς καὶ ἠθικὰς δυνάμεις τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἡμβλυνε τὰς ἐσωτερικὰς ἀντιθέσεις καὶ τὴν ἀτομοκρατίαν τῶν Ἑλλήνων καὶ ἔδωκε πνευματικὸν βᾶθος εἰς τὴν ἐνότητά αὐτοῦ. Αὕτη ὑπῆρξεν ἡ πρώτη ἀνάστασις τοῦ Ἑλληνισμοῦ, συντελεσθεῖσα διὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Παιδείας. Δὲν εἶναι βεβαίως ἐντυπωσιακὴ αὕτη ἡ πρώτη ἀνάστασις τοῦ Ἔθνους, ὅπως ἡ νεωτέρα, ἀλλ' οὐχ ἦττον δὲν εἶναι ὀλιγώτερον τῆς τοῦ 1821 βαρυσήμαντος.

Δύο κέντρα πνευματικὰ τοῦ οἰκουμενικοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἡ Κων/πολις καὶ ἡ Θεσσαλονίκη, ἐσφυρηλά-

τησαν τὰς προϋποθέσεις τῆς ἐνότητος τοῦ νεωτέρου Ἑλληνισμοῦ. Τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος, μὲ τὴν οἰκουμενικὴν του χριστιανικὴν συνείδησιν καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία ἐστήριξαν τὴν χιλιετὴ βασιλείαν τοῦ Βυζαντίου, ὡς προμαχῶνος τοῦ πολιτισμοῦ καθόλου, καὶ ἔδωκαν εἰς τὴν Δύσιν τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀναπτύχθῃ.

Εἰς ἕνα ἀγῶνα ζωῆς καὶ θανάτου πρὸς τὴν Ἀνατολήν καὶ πρὸς τὴν Δύσιν τὸ εὐσεβὲς Ἔθνος ἐπετέλεσεν ἔργον μὲ αἰωνίαν ἀξίαν δι' ἑαυτὸ καὶ διὰ τὸν κόσμον.

Διότι δὲν πρέπει νὰ λησμονῆται, ὅτι τὸ ἔργον τοῦ Ἑλληνισμοῦ ποτὲ δὲν εἶχε στενὴν ἐθνικὴν ἐννοίαν ἢ σπουδαιότητα. Ἀγῶνες, παιδεία καὶ ἀνάπτυξις ἦσαν προσφοραὶ πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ἐξυπηρετήσεις αἰωνίων ἀξιών.

Ἡ τύχη μας ἦτο ἐν πολλοῖς τύχη τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς. Ἡ μοῖρά του ἐκρίθη κυρίως ἐδῶ πολλάκις, καὶ τρεῖς μόνον φορὰς εἰς τὴν Δύσιν, τῷ 732 εἰς τὴν μάχην τοῦ Ροῖτίερ καὶ τῷ 1529 καὶ 1683 εἰς τὰς μάχας τῆς Βιέννης. Ἡ τύχη τοῦ κόσμου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ του θὰ ἦτο διάφορος, ἐὰν ὁ Ἑλληνισμὸς εἶχε πέσει ἐνωρίτερον.

Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία καὶ τὸ Βυζάντιον, μὲ τὴν πίστιν των καὶ τὴν παιδείαν των, δὲν ἐπέτελεσαν ἔργον μέγα, μόνον ἐνεκα τῶν ἀνωτέρω ἐπιτεθέντων λόγων, ἀλλὰ καὶ διότι κατὰ τὸ διάστημα τῶν σκληρῶν δοκιμασιῶν τῶν βυζαντινῶν χρόνων μετέδωκαν ἀμφοτέρω — πίστιν καὶ παιδείαν εἰς τοὺς Σλάβους. Δὲν εἶναι εὐκόλον εἰς ἕν ἄρθρον νὰ ἀναλυθῇ ἐν ἐκτάσει ἡ σπουδαιότης τῆς ἀναγνωριζομένης ὑπὸ τῶν μεγάλων ἱστορικῶν, καὶ τῶν Σλάβων ἀκόμη, ἱστορικῆς αὐτῆς πράξεως. Τὸ ἑλληνικὸν Βυζάντιον ἐπέτελεσε τὴν ἱστορικὴν χριστιανικὴν καὶ παιδευτικὴν του ἀποστολήν εἰς τὸ ἀκέραιον εἰς τὸ ἐπικίνδυνον αὐτὸ μεταίχιμον τῶν δύο κόσμων, ἂν καὶ τὰ ἀποτελέσματα δὲν ἦσαν ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐπεθύμει. Ἡμᾶς ἐνδιαφέρει ὑπὸ ποῖον ἀνώτερον, ἀληθῶς οἰκουμενικόν, πνεῦμα ἐνήργησεν.

Ἀλλὰ τὸ Βυζάντιον ἔπεσεν ὑπὸ τὰ πλήγματα τῆς Δύσεως (1204) καὶ τῆς Ἀνατολῆς (1453), ὡς καὶ τῶν ἐσωτερικῶν ἀδυναμιῶν, αἰτινες ἦσαν κατ' ἀρχὴν ἀδυναμίαι τοῦ ἑλληνικοῦ χαρακτῆρος.

* * *
Ἄλλ' εὐτυχῶς κατὰ τὴν ὥραν τῆς πτώσεως εὐρέθη ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία ἐτοιμὴ νὰ ἀναλάβῃ τὸ ἔργον τῆς διασώσεως τοῦ Ἔθνους.

Τώρα εὐρέθη ἡ Ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, μὲ τὸν εὐαγγελισμὸν τῆς ἀναστάσεως, πολύτιμος συμπαράστατης τοῦ ἐν δουλείᾳ Γένους, διότι ὄχι μόνον ἀνεδείχθη συντηρητὴς τῆς ἐνούσης τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς γλώσσης, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναγεννηθείσης πρότερον, ἐν τῷ ἀγῶνι πρὸς τὴν Δύσιν καὶ τὴν Ἀνατολήν (ἀπὸ τοῦ θ' μέχρι τοῦ ιε' αἰῶνος), ἐθνικῆς συνειδήσεως. Πίστις καὶ παιδεία εἰς χεῖρας τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις ἀντικαθιστᾷ τὸ Κράτος, ὑπῆρξεν αὐτὸν τὸν μέγαν καὶ βασικὸν διὰ τὴν τύχην τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους σκοπὸν. Τὸ θαυμαστὸν τοῦτο ἔργον ἐπραγματοποίησεν ἡ Ἐκκλησία, καθ' ἣν ἐποχὴν ἐπροστάτευεν, ἐν οἰκουμενικῷ πνεύματι ἐργα-

ζομένη, τούς άλλους λαούς τῆς Βαλκανικῆς. Πρόκειται περὶ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας Κων)πόλεως, ἐν ἣ οἰκουμένη καὶ ἐθνικὴ παράδοσις καὶ ἀποστολὴ ἐξυπηρετήθησαν ἀπὸ τὸ εὐστροφον ἑλληνικὸν πνεῦμα, τὸ διατηρηθὲν ἀπὸ τούς ἐθνικούς ἡγέτας τῆς Ἐκκλησίας.

Οὕτω συνεπληρώθη τὸ ἔργον, ὅπερ ἤρξατο πρὸ 19 αἰώνων ἐν Ἑλλάδι διὰ τοῦ κηρύγματος τοῦ Παύλου καὶ πρὸ 15 περίπου αἰώνων ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ἀνατολῇ, τ. ἔ. τῆς ἀναγεννήσεως καὶ διαφυλάξεως τῆς συνειδήσεως καὶ τῆς ἐνότητος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, τὴν ὁποίαν πράγματι αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία, ἐδημιούργησεν εἰς τὰς δύο περιοχάς, τὴν Ἀνατολήν, μὲ κέντρον τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ τὴν Ἑλλάδα, μὲ κέντρον τὴν Θεσσαλονίκην, τὴν Κόρινθον καὶ εἰτα τὰς Ἀθήνας, αἵτινες ἠτύχησαν νὰ δεχθῶσι τὴν ὑψίστην ἀποκάλυψιν τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ πρώτου μετὰ τὸν ἕνα, τοῦ Παύλου.

Ἐὰν ἀπέκτησε βάθος ἡ ἐνότης τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τοῦτο ὀφείλεται, πρώτιστα πάντων, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν ἑλληνοχριστιανικὴν παιδείαν. Ὅθεν δικαίως ἡ ἐθνικὴ ἀντιπροσωπεΐα τοῦ 1852 διεκήρυξε διὰ τοῦ στόματος τοῦ Θρ. Ζαΐμη, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διετήρησεν ἐν ταῖς περιπετείαις τῶν χρόνων τὴν πνευματικὴν καὶ ἐθνικὴν ἐνότητα τῶν Ἑλλήνων. Εἶναι διὰ τοῦτο πολῦτιμος παράγων συντηρήσεως καὶ δημιουργίας εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν ζωὴν τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

* *

Ἡ ἀνάκτησις τῆς ἐλευθερίας, ἔργον κατ' ἑξοχὴν ὀλοκλήρου τοῦ Ἔθνους, καὶ δὴ ὅλων τῶν τάξεων αὐτοῦ, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Κλήρον, ὑπῆρξε κατὰ βάθος ἀποτέλεσμα τῆς πίστεως εἰς τὴν θρησκείαν τοῦ μετ' αὐτῆς συνδεομένου ἔθνους καὶ τῆς παιδείας του, ἀναγεννηθείσης κατὰ τὸ β' ἡμῶν τοῦ ἡ' αἰῶνος. Ἄλλ' ἡ νέα αὕτη ἐξόρμησις τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν τῷ νεωτέρῳ κόσμῳ εἶχε νὰ παλαίῃ ὄχι μόνον κατὰ ἐξωτερικῶν δυσχερειῶν, προερχομένων ἐκ τῆς ἰδιοτελοῦς πολιτικῆς τῶν εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων, αἵτινες ἠθέλησαν μόνον τὴν δημιουργίαν ἐνὸς ἀτροφικοῦ Κράτους—ἐντεῦθεν οἱ ἀγῶνες πρὸς ὀλοκλήρουσιν διαρκοῦν καὶ σήμερον, ὅτε ἀγωνιζόμεθα διὰ τὴν ἕνωσιν τῆς Κύπρου καὶ τῆς Β. Ἠπείρου—ἀλλὰ καὶ κατὰ τῶν ἐσωτερικῶν, προερχομένων, τοῦτο μὲν, ἀπὸ τὴν πτωχείαν τῆς χώρας, τοῦτο δέ, ἀπὸ τὰ ἀναγεννηθέντα κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἀγῶνος ἐλαττώματα τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, ἐκεῖνα ἀκριβῶς, ἅτινα κατέστησαν πάντοτε δύσκολον τὴν ἐνότητα καὶ τὴν δύναμιν τοῦ Κράτους.

* *

Οὐδεὶς ἐπιτρέπεται νὰ μὴ θαυμάσῃ πᾶν ὅ,τι γενεαὶ Ἑλλήνων ἐπετέλεσαν—παρὰ τὰς σκιὰς καὶ τὰς ἀδυναμίας—κατὰ τὸ διάστημα 130 ἐτῶν ἐλευθέρου βίου. Ἀλλὰ τὸ σάλπισμα τῆς 25ης Μαρτίου τοῦ 1821, ὡς Εὐαγγελισμὸς τῆς ἐλευθερίας, εἶναι ταῦτοχρόνως πρόσκλησις ἡμῶν διὰ τὴν ἀναστήλωσιν καὶ ἐνίσχυσιν τῆς πίστεως εἰς ἐκείνας τὰς ἀξίας, αἵτινες ἀποτελοῦν τούς κυρίους παράγοντας διαφυλάξεως τῆς

ἐλευθερίας καὶ ἀνεξαρτησίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους. Ἡ διασφάλισις τῆς ἐλευθερίας εἶναι ἔργον ἐπίπονον καὶ ἴσως δυσχερέστερον τοῦ τῆς ἀποκτήσεώς της.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι ἡ πίστις εἰς τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων μας καὶ ἡ μετ' αὐτῆς συνδεομένη ἀληθῆς μόρφωσις ἀποτελοῦν τὰ ἐθνικὰ βάρη πάσης ἐθνικῆς πολιτικῆς, ἐπιδιωκούσης τὴν διασφάλισιν τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς σχετικῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν νέων πραγματικότητων τοῦ κόσμου, τοῦ μεταμορφωθέντος διὰ τῆς τεχνικῆς καὶ τῶν ἀνακαλύψεων. Αὐτὰ τὰ ἴδια βάρη θὰ θεμελιώσουν τὴν εὐημερίαν τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία ἔχει μεγάλην ἀποστολὴν ὄχι μόνον ὡς προκεχωρημένον φυλάκιον τῆς Δύσεως καὶ ὑπεροσπιστῆς τῶν ἰδανικῶν, τὰ ὁποῖα κυρίως αὐτὴ ἐδημιούργησε, ἀλλὰ καὶ ὡς πολιτιστικὸς παράγων τῆς Μέσης Ἀνατολῆς.

Ὁ ἔχων συνείδησιν τῶν προβλημάτων, ἅτινα συνδέονται πρὸς τὴν θέσιν ταύτην, πρέπει νὰ ἀντιλαμβάνεται, ὅτι ὀπισθεν τῶν κεντρικῶν πολιτικῶν προβλημάτων τῆς Ἑλλάδος κείνται τὰ προβλήματα τῆς ἰσορροπίας πνευματικῆς καὶ θρησκευτικῆς καί, ἄρα, ἠθικῆς ἀγωγῆς τῶν νέων Ἑλλήνων.

Διὰ ταύτης θὰ εἶναι δυνατόν νὰ ἀμβλύνομεν περαιτέρω τὴν κακὴν πλευρὰν καὶ ἰσχὺν τῆς ἀτομοκρατίας τῶν Ἑλλήνων καὶ νὰ ἀναπτύξωμεν τὴν ἰδέαν τῆς συνεργασίας, ὡς πολῦτιμον ἀγαθὸν διὰ τὸν ἰδιωτικὸν βίον καὶ τὴν οἰκονομικὴν ἀνάπτυξιν τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἀκόμη διὰ τὴν ἐπιτέλεσιν πολλῶν εὐεργετικῶν ἔργων διὰ τὴν πτωχὴν ὑλικῶς χώραν μας.

Ὁ ἔχων συνείδησιν τοῦ συνόλου τῶν προβλημάτων τῆς Ἑλλάδος—καὶ τῶν οἰκονομικῶν βεβαίως—δὲν δύναται νὰ μὴ συνηγορήσῃ ὑπὲρ τῆς γνώμης, ὅτι εἶναι ζωτικὴ ἀνάγκη τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους νὰ καταστῶσιν ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ Παιδεία ἱκαναὶ νὰ ἐπιτελέσωσι πλήρως τὸ ἔργον των.

Διὰ τούτων, ἀκολουθουσῶν βεβαίως διαφόρους μεθόδους καὶ συστήματα, θὰ εἶναι δυνατόν νὰ ἀνυψώσωμεν τὴν εὐθύτητα τοῦ χαρακτῆρος καὶ νὰ φέρωμεν εἰς τὴν ἡγέτιδα τάξιν τῆς χώρας τούς ἀριστεῖς εἰς τὴν διάνοιαν καὶ μὲ ἰσχυρὰν ἠθικὴν βούλησιν Ἑλληνας, παιδεύοντες αὐτούς εἰς τὸ ἰδανικὸν τῆς αὐταπαρνήσεως, τῆς ἐξυπηρετήσεως τοῦ πλησίον κατὰ τὸ παράγγελμα τοῦ Χριστοῦ.

Διὰ τῆς ἀναστηλώσεως λοιπὸν καὶ τῆς μετ' ἐπιμελείας καλλιέργειας τῶν ἑλληνοχριστιανικῶν ἰδανικῶν, τὰ ὁποῖα μᾶς παρέδωσαν οἱ δύο Εὐαγγελισμοί, θὰ εἶναι δυνατόν, διὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Παιδείας, νὰ ἀναστηλώσωμεν τὴν πίστιν εἰς τὸ Κράτος, ὡς ἀναγκαῖον θώρακα τῆς ἐλευθερίας καὶ ἀνεξαρτησίας τοῦ Ἔθνους. Ἀλλὰ τὸ Κράτος θὰ στηριχθῆ, διὰ νὰ ἐπιτελέσῃ τὸν διπλοῦν σκοπὸν του, τὴν διατήρησιν, δῆλον ὅτι, καὶ τὴν προαγωγὴν τοῦ πολιτισμοῦ του, διὰ τῆς εὐημερίας ὅλων τῶν τάξεων, ἐὰν οἱ πολιταῖ τοῦ πιστεύουν σταθερῶς εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὴν ἠθικὴν τοῦ Ἔθνους, ἐὰν ἀσκόωσι τὴν δικαιοσύνην, ἐὰν πείθωνται τῷ νόμῳ, ἐὰν ἔχουν ἀξιοπρέπειαν, ἐὰν σέβωνται τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἄλλων καὶ ἐὰν εἶναι ἕτοιμοι, ἐν τῷ πνεύματι τῆς

ΝΕΟΣ ΑΝΤΙΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ ΠΑΡΟΞΥΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΥ

Τελευταίως φαίνεται, ὅτι ὁ κόσμος τοῦ Σιδηροῦ Παραπετάσματος ἀνέλαβε νέαν ἐκστρατείαν κατὰ τῆς θρησκείας γενικά. Δὲν εἶναι ὅμως αὐτὸ καθόλου παροξυσμὸς. Ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ὁ Κομμουνισμὸς, αὐτοὺς τοὺς περιοδικούς ἀντιθρησκευτικούς παροξυσμὸς πρέπει κανεὶς νὰ τοὺς περιμένῃ. Ὁ Στάλιν προσεπάθησεν εἰς ὅλα νὰ φανῇ ἀνώτερος τοῦ Λένιν. Ἡθέλησε δι' αὐτὸ νὰ κάμῃ καὶ διὰ τὴν θρησκείαν ὅ,τι δὲν κατώρθωσεν ὁ Λένιν. Εἶχε καυχῆθῃ, ὅτι θὰ ἐξήλειφε τὴν θρησκείαν ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, τοῦλάχιστον τῆς σοβιετικῆς. Παρ' ὅλα ταῦτα, δὲν τὸ κατώρθωσε. Καὶ ὄχι μόνον δὲν τὸ κατώρθωσε, ἀλλ' ἐξήτησε καὶ τὴν συνδρομὴν τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὸν δεύτερον παγκόσμιον πόλεμον.

Λέγεται, μάλιστα, ὅτι ὁ σημερινὸς Πατριάρχης τῆς Ρωσίας Ἀλέξιος, κατὰ τὸν πόλεμον, κατέκτησε τὰς συμπαθείας τῶν κορυφαίων κομμουνιστῶν. Διότι κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Πετροπόλεως ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ λαοῦ καὶ διηύθυνε τὴν ἀντίστασιν τῶν Ρώσων κατὰ τῶν χιτλερικῶν φαλαγγῶν. Ἐκτοτε ἡ Ἐκκλησία ἐν Ρωσίᾳ ἀπελάμβανε πολὺ μεγαλύτερας ἐλευθερίας καὶ βαθμηδὸν νέοι ναοὶ ἤνοιγον τὰς θύρας των εἰς τοὺς πιστούς, πού κατὰ χιλιάδας προσήρχοντο εἰς αὐτούς, πρὸ πάντων, κατὰ τὰς μεγάλας ἐορτὰς τῆς Χριστιανωσύνης.

Αὐτὸ ὅμως φαίνεται, ὅτι ἀνησύχησε πολὺ τοὺς κομμουνιστὰς. Ἐφοβήθησαν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία θὰ ἀποκτήσῃ τὴν παλαιὰν αἴγλην καὶ ἐπιβολὴν ἐπὶ τοῦ λαοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ πάλιν ἤρχισεν εἰς τὴν Ρωσίαν ἔντονος ἀντίδρασις κατὰ τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Μαλενκόφ θέλει νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι δὲν εἶναι κατώτερος τῶν δύο προκατόχων του καὶ εἰς τὸ ζήτημα τοῦ ἀντιθρησκευτικοῦ διωγμοῦ. Νέον κύμα παροξυσμῶν κατὰ τῆς θρησκείας γενικώτερον, εἰς ὅλας τὰς χώρας τοῦ Σιδηροῦ Παραπετάσματος ἐξέσπασε τελευταίως. Ἡ σύλληψις καὶ ὁ περιορισμὸς εἰς μοναστήριον τοῦ ρωμαιοκαθολικοῦ Πριμάτου τῆς Πολωνίας Βισζένσκυ εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ τελευταία ἀντιθρησκευτικὰ κατορθώματα τοῦ Κομμουνισμοῦ. Κανεὶς βεβαίως δὲν ἐδοκίμασεν ἐκπληξῆν ἀπὸ αὐτὴν τὴν πληροφορίαν. Διότι τὸ ἐκκλησιαστικὸν εἰς τὰς χώρας τοῦ Σιδηροῦ Παραπετάσματος δὲν εἶναι κυρίως, ὅτι συλλαμβάνονται καὶ φυλακίζονται ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς, μοναχοὶ καὶ εὐσεβεῖς χριστιανοί. Τὸ ἐκκλησιαστικὸν μᾶλλον εἶναι, ὅτι ὑπάρχοντες ἀκόμη ἐλεύθεροι κληρικοί καὶ εὐσεβεῖς πατριῶται χριστιανοί. Διότι κάθε κληρικός, ὅποιασδήποτε Ἐκκλησίας καὶ θρησκείας, τὴν στιγμήν κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ θελήσῃ νὰ σκεφθῇ, νὰ ὀμιλῇ καὶ νὰ δοῶ ὡς συνειδητὸς

ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, νὰ ὑπηρετήσῃ ἀλλήλους, καὶ ἐάν, ἐν ἀνάγκῃ, θὰ εἶναι πρόθυμοι νὰ θυσιάσῃσιν ὑπὲρ τῶν ἰδανικῶν, διὰ τὰ ὁποῖα τόσαι γενεαὶ ἐχάθησαν καὶ ἐθυσιάσθησαν.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΚΟΝΙΔΑΡΗΣ
Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

κληρικός, δὲν ἔμπορεῖ παρὰ νὰ τεθῇ ἀντιμέτωπος τοῦ Κομμουνισμοῦ, πού εἶναι ἀντιθρησκευτικὸν σύστημα, καὶ συνεπῶς νὰ φυλακισθῇ, διὰ νὰ σαπίσῃ μέσα εἰς τὴν φυλακὴν ἢ διὰ νὰ ἐξαφανισθῇ.

Ἡμπορεῖ ὅμως ὅλος ὁ κόσμος ὁ ἐλεύθερος, ὅπως καὶ οἱ ὅλοι, ὅσοι ζοῦν πέραν τοῦ Σιδηροῦ Παραπετάσματος, ἐλεύθεροι κατὰ τὴν ψυχὴν ἀδελφοί μας νὰ εἶναι πλέον ἢ βέβαιοι, ὅτι καὶ ὁ νέος ἀντιθρησκευτικὸς παροξυσμὸς τοῦ Κομμουνισμοῦ θὰ τελειώσῃ, χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε ἡ θρησκεία γενικά καὶ ἡ χριστιανικὴ θρησκεία ἰδιαιτέρως. Διότι ἀνεκάθεν ὅσοι ἐπολέμησαν τὴν θρησκείαν ἐλάττισαν πρὸς κέντρα, ἠθέλησαν νὰ σβύσουν τὸν ἥλιον, προσεπάθησαν νὰ κρημνίσουν τοῦτον, κτυπῶντες αὐτὸν μετὰ τὰς κεφαλὰς των. Καὶ ὅπως λέγει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος, «ἀνθρώπων ἀνπολεμήσῃς, ἢ θὰ νικήσῃς ἢ θὰ νικηθῇς. Τὴν θρησκείαν ὅμως ἀνπολεμήσῃς, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ νικηθῇς, διότι ὁ Θεὸς εἶναι ὁ ἰσχυρότερος ὄλων!»

† Ὁ Ἀμερικῆς ΜΙΧΑΗΛ

[«Ὁ Ὀρθόδοξος Παρατηρητὴς»]

Ο ΣΚΟΠΕΛΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΣ

Ὁ ἐκ τῆς νήσου Σκοπέλου καταγόμενος Εὐγένιος, γενόμενος ἐπίσκοπος τῆς ἰδιαιτέρας αὐτοῦ πατρίδος, τῷ 1796, εἰργάσθη εὐσυνειδήτως εἰς τὸν τομέα τῆς ὑψηλῆς αὐτοῦ ἀποστολῆς. Ἰδιαιτέραν ὅμως κατέβαλε προσπάθειαν ὅπως, κατὰ τὴν περίοδον τοῦ, ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ 1821, ἀγῶνος, βοηθήσῃ, ὅσον αἱ δυνάμεις αὐτοῦ ἐπέτρεπον, πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν σκοπῶν αὐτοῦ.

Ὅχι ἤττον αἱ πολεμικαὶ ἐκεῖναι περιπέτειαι ὡς ἐπακόλουθον ἔσχον τὴν διχοτόμησιν τῆς, ἄλλως τε μικρᾶς, ἐπαρχίας Σκοπέλου, καθ' ὅσον ἡ, ἐπὶ τῆς χερσονήσου Μαγνησίας πολίχνη Τρίκκερι, τέως ὑπαγομένη αὐτῷ, παρέμεινεν ἐκτὸς τῶν ἐρίων τῆς ἀπελευθερωθείσης Ἑλλάδος· δι' ὃ καὶ ἡ οἰκονομικὴ αὐτοῦ κατάστασις εὕρισκετο εἰς οὐχὶ εὐχάριστον σημεῖον.

Τὴν δυστυχίαν του ταύτην ὁ Εὐγένιος ἀνέφερε τῇ Συνόδῳ, ἀχθείσῃ εἰς τὴν ἀπόφασιν, ὅπως ἀποστείλῃ τῇ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Γραμματείᾳ, τὸ κάτωθι Αὐτῆς ἔγγραφον.

Ἐπισημ. Πρωτ. 7109 Ἐν Ἀθήναις τὴν 22 Ἰουλίου 1838
Ἀριθ. Διεκπ. 406

Ἡ Σύνοδος

Πρὸς τὴν Γραμματείαν κ.τ.λ.

Περὶ τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Σκοπέλου.

Ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Σκοπέλου ἀναφερόμενος ἀπὸ 20 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς πρὸς τὴν Σύνοδον ἐκθέτει τὴν, εἰς ἣν εὕρισκεται ἀθλίαν κατάστασιν, ἔνεκεν τῆς ἐσχάτης δυστυχίας του. Ἐπισυνάπτει δὲ καὶ κατάλογον τῶν, ὅσα κατ' ἔτος ἀπολαμβάνει, ἐκ τε κανονικῶν καὶ τυχηρῶν δικαιωμάτων τῆς Ἐπισκοπῆς του, τὰ ὅποια ἀναβαλίνουσιν εἰς δραχμὰς διακοσίας ὀγδοήκοντα (280)¹.

1. Ὁ κατάλογος τῶν ἐτησίων εἰσοδημάτων κανονικῶν καὶ τυχηρῶν τῆς Ἐπισκοπῆς Σκοπέλου, ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» ἔτ. 1950 ἀριθ. φύλ. 9 σ. 130-132.

Ὅθεν ἐξαιτεῖται τὸ ἔλεος τῆς Α. Μ. εἰς ἀνακούφισιν τῆς ἐνυπαρχούσης δυστυχίας καὶ ἀφορήτου αὐτοῦ ἐσχάτης ἐνδείας. Ἡ Σύνοδος δὲ οἰκτείρουσα τὸν σεβαστὸν Ἱεράρχην τοῦτον διὰ τὴν θέσιν του ταύτην, καὶ θέλουσα νὰ περιθάλλῃ αὐτὸν καὶ ὡς γέροντα καὶ παλαιὸν ἀρχιερέα, διαπρέψαντα εἰς τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα συμβουλευόντα καὶ παροτρύνοντα τοὺς κατοίκους τῆς Ἐπισκοπῆς του ἐπ' ἀγαθῶ τῆς πατρίδος κρίνει εὐλογον νὰ διευθύνῃ πρὸς τὴν Β. ταύτην Γραμματεῖαν τὴν ἀναφορὰν αὐτοῦ μετὰ τοῦ ἐν αὐτῇ καταλόγου τῶν εἰσοδημάτων τῆς Ἐπισκοπῆς του εἰς ἀντίγραφον, παρακαλουμένην νὰ θέσῃ αὐτὴν ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ θρόνου τῆς Α. Μ. καὶ νὰ συστήσῃ αὐτὸν εἰς τὴν βασιλικὴν αὐτῆς εὐμένειαν, διὰ νὰ ἐπιδαφιλεύσῃ αὐτὴ καὶ εἰς αὐτὸν ὅ,τι βασιλικῶς ἐγκρίνη εἰς περιθάλλιν καὶ ἐξοικονόμησιν μικρὰν τῆς, εἰς ἣν οὗτος εὐρίσκεται, δυστυχίας καὶ ἐσχάτης ἐνδείας του.

Ὁ Κυουρίας Διονύσιος Πρόεδρος

Ὁ Ἀττικῆς Θεοδώριτος

Ὁ Σελλασίας Θεοδώριτος

Ὁ Κυκλάδων Ἀνθιμος

Ὁ Φωκίδος Νεόφυτος ».

Φαίνεται ὅμως, ὅτι ἡ Κυβέρνησις δὲν ἐνέκρινε τὴν παράκλησιν ταύτην τῆς Συνόδου, καθ' ὅσον κατ' Ὀκτώβριον τοῦ 1839, ὅτε ὁ Εὐγένιος εὐρίσκειτο ἐν Ἀθήναις, ὑπέβαλε καὶ αὐθις Αὐτῇ ἑτέραν ἀναφορὰν ἔχουσαν οὕτως.

«

Πρὸς τὴν Ἱεράν Σύνοδον τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος

Μὲ ἀκραν μου λύπην ἀναφέρομαι ὁ δυστυχῆς πρὸς τὴν Ἱεράν Σύνοδον ζητῶν ἔλεος παρὰ τῆς Α. Μεγαλειότητος νὰ μὲ βοηθήσῃ ὅσον τὸ δυνατόν, διότι πεινῶ καὶ γυμνητεύομαι· διατί; διότι ἡ ἐπαρχία μου ἀφ' οὗ εἶναι μικρά, δὲν δύναμαι νὰ ζήσω. Πρῶτον εἶχα καὶ τὸ Τρίκκερι καὶ ἀπελάμβανα καὶ ἀπ' ἐκεῖ τὰ δικαιώματα. Τώρα δὲ μὲ ἔλειψαν. Πῶς λοιπὸν ἕνας δυστυχῆς γέρον, τώρα εἰς τὰ γηρατειά μου νὰ ὑποφέρω ὡς εἴωθεν πεινῶν καὶ γεγυμνωμένος; λοιπὸν δὲν ἤμπορῶ νὰ εἰπῶ περισσότερον.

Ὅθεν παρακαλῶ, καθὼς ὁ Βασιλεὺς πολλοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ ἱερομονάχους ἐβοήθησεν, ἄς βοηθήσῃ καὶ ἐμὲ τὸν ἐλεεινόν, τώρα εἰς τὰ γηρατειά μου καὶ ὁ πανάγαθος Θεὸς θέλει τὸν ἀνταμείψῃ ἀπειροπλασίως· ἀναπαρακαλῶ ὁ δυστυχῆς τὴν Ἱεράν Σύνοδον νὰ μὴ μὲ ἀφίσῃ λυπημένον.

Ταῦτα καὶ μένω εὐελπῆς.

1839 Ὀκτωβρίου 18, Ἐν Ἀθήναις.

Ὁ ταπεινὸς Ἐπίσκοπος Σκοπέλου Εὐγένιος».

Κατόπιν τῆς νέας τοῦ Ἀρχιερέως τούτου ἀναφορᾶς, ἡ Σύνοδος ἀπέστειλε καὶ ἕτερον Αὐτῆς ἐγγράφον, τὸ περιεχόμενον τοῦ ὁποίου ἔχει οὕτως.

Πρωτ. 8136
Ἄριθ. Δεκεμ. 431

Ἐν Ἀθήναις τὴν 20 Ὀκτωβρίου 1839

Ἡ Σύνοδος

Πρὸς τὴν Γραμματεῖαν κ.λπ..

Περὶ τοῦ Ἐπισκόπου Σκοπέλου.

Ἀνέφερον ἡ Σύνοδος ἀπὸ 22 Ἰουλίου π. ἔ. καὶ ὑπ' ἀριθ. 7109 πρὸς τὴν Β. ταύτην Γραμματεῖαν τὴν

δυστυχίαν καὶ ἀκραν ἐνδειαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Σκοπέλου κ. Εὐγενίου ὡς μὴ δυναμένου νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὰς ἀνάγκας του, ἐξ ὧν ἀπολαμβάνει ἐκ τῆς Ἐπισκοπῆς του ὡς δικαιωμάτων Ἐπισκοπικῶν, τὰ ὁποῖα μόλις φθάνουσι εἰς τὰς δραχμὰς 280 κατ' ἔτος καὶ ἔνεκεν τούτου συνεστήσατο αὐτὸν εἰς τὴν εὐμένειαν τῆς Α. Μ. διὰ νὰ ἐπιδαφιλεύσῃ αὐτὴ καὶ εἰς αὐτὸν ὅ,τι βασιλικῶς ἐγκρίνη εἰς περιθάλλιν καὶ ἐξοικονόμησιν τῆς, εἰς ἣν οὗτος εὐρίσκεται, δυστυχίας καὶ ἀκρας ἐνδείας.

Ἄλλ' ἐπειδὴ μέχρι τοῦδε δὲν ἐνηργήθη τι, καὶ ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος Σεβ. Ἐπίσκοπος κατήντησεν ὄλιως ἀπορών, ἐλθὼν ἤδη εἰς Ἀθήνας ἐπὶ τούτῳ, ἀνέφερον διὰ τῆς ἀπὸ 18 τοῦ ἐνεστώτος μηνὸς πρὸς τὴν Σύνοδον, ἀναφορᾶς του κατ' ἐπανάληψιν τὴν αὐτὴν ταύτην δυστυχίαν καὶ ἐνδειάν του, ζητῶν τὸ ἔλεος τῆς Α. Μ.

Ὅθεν Αὐτῇ, οἰκτείρουσα τὸν Σεβαστὸν τοῦτον Ἱεράρχην ὡς ὑπέργηρον ἤδη καὶ ἀναξιοπαθοῦντα διὰ τὴν δυστυχίαν καὶ παντελῆ ἐνδειάν του ταύτην, κρίνει εὐλογον νὰ συστήσῃ αὐτὸν καὶ πάλιν εἰς τὴν εὐμένειαν τῆς Α. Μ. ζητοῦσα τὸ, εἰς αὐτόν, εἰς τοιαύτην θέσιν εὐρισκόμενον, ἔλεός της, καθ' ὅσον ἐγκριθῆ κατὰ μῆνα εἰς ἐξοικονόμησιν του.

Ἐπομένως δὲ παρακαλεῖται ἡ Β. αὐτῇ Γραμματεῖα νὰ ἐνεργήσῃ ὡς πρὸς τοῦτο τὰ περαιτέρω κατὰ τὸ εἶκος καὶ νὰ γνωστοποιήσῃ ἐπομένως ἐγκαίρως πρὸς τὴν Σύνοδον τ' ἀποτελέσμα.

Ὁ Κυουρίας Διονύσιος Πρόεδρος

Ὁ Ὑδρας Γεράσιμος

Ὁ Τριφυλίας Παΐσιος

Ὁ πρ. Μενδενίτσης Γρηγόριος

Ὁ πρ. Ἡλείας Ἰωάννης ».

Τὸ Ὑπουργεῖον ἀπαντητικῶς εἰς τὰ ἀπὸ 20 Ἰουλίου 1838 καὶ 20 Ὀκτωβρίου 1839, ἐγγράφα τῆς Ἱ. Συνόδου, ἐγνώρισεν Αὐτῇ, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 22199, 29536, 29935)2904)20-12-839 τοιοῦτου «ὅτι ἡ Α. Μ. ὁ σεβαστὸς ἡμῶν Βασιλεὺς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2813, 3906 ὑψηλῆς αὐτοῦ διαταγῆς ἐνέκρινε νὰ δίδωται εἰς τὸν Σεβ. Ἐπίσκοπον Σκοπέλου κύριον Εὐγένιον μηνιαία σύνταξις δραχ. 60 ἀρχομένη ἀπὸ 1ης Αὐγούστου τ. ἔ.

Ἐπισυνάπτεται ὅθεν ἐν τῇ παρουσίᾳ τὸ ὑπ' ἀριθ. 2325 χρηματικὸν ἔνταλμα ἐκ δραχμῶν 240 (διὰ τὴν ἀπὸ 1ης ὡς εἴρηται τοῦ Αὐγούστου μηνὸς μέχρι τέλους Νοεμβρίου τ. ἔ. σύνταξιν του) διὰ ν' ἀποσταλῆ εἰς τὸν ἴδιον.

Τοῦ λοιποῦ δὲ θέλουν ἐκδίδεσθαι τὰ ἐντάλματα τακτικῶς κατὰ μῆνα, καὶ ἀποστέλεσθαι πρὸς τὸν ἴδιον, διὰ τοῦ Ὑποδιοικητοῦ Σκιάθου».

Καὶ ἡ Σύνοδος, ἐν συνεχείᾳ, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 7109—8136—8258)510)28-12-839 ἐγγράφου Αὐτῆς ἐγνώρισεν τῷ Εὐγενίῳ τὴν, ἐν προκειμένῳ, ληφθεῖσαν περὶ αὐτοῦ, ἐκ μέρους τῆς Πολιτείας, πρόνοιαν μετὰ τῆς προτροπῆς, ὅπως ἐνδιαφερθῆ περὶ τῆς εἰσπράξεως τῶν 240 δραχμῶν.

Ἡ ἀπόφασις αὐτῆς τῆς Πολιτείας ἐπέφερον, ὅπως, καλλιτέρευσιν τῆς οικονομικῆς αὐτοῦ καταστάσεως καὶ ἔκτοτε, ὡς ἡμεῖς τοῦλάχιστον γνωρίζομεν, δὲν ἀπρησχόλησε τὴν Ἱ. Σύνοδον, μέχρι τῆς πρὸς Κύ-

ριον ἐκδημίας, ἐπισυμβάσης τῇ 6 Ὀκτωβρίου 1842, ὡς πληροφοροῦμεθα καὶ ἐκ τῆς κατωτέρω, τοῦ Δημάρχου Σκοπέλου, ἀναφοράς.

Πρωτ. 979 Σκόπελος τὴν 7 Ὀβρίου 1842
«Ἄριθ. Διεκ. 669 Πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον τοῦ Βασιλείου

Περὶ τῆς ἀποδιώσεως τοῦ Σ. Ἐπισκόπου Σκοπέλου Κ. Εὐγενίου.

Μὲ βαθυτάτην, τῆς ψυχῆς μας, λύπην σπεύδομεν ν' ἀναγγεῖλωμεν πρὸς τὴν Σ. Ἱερὰν Σύνοδον, ὅτι χθὲς περὶ ὥραν ἑνδεκάτην πρὸ μεσημβρίας ἀπεβίωσεν ὁ Σ. ἡμῶν Ἐπίσκοπος Κ. Εὐγένιος καὶ δὲν ὑπάρχει πλέον εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν καὶ σήμερον ἀξιοπρεπῶς ἐκηδεύθη.

Ἀναγγέλλοντες τοῦτο πρὸς τὴν Σ. Ἱερὰν Σύνοδον ὁρῶμεθα νὰ θέσωμεν ὑπ' ὄψιν τῆς, ὅτι ἀπαιτεῖται νὰ διορισθῇ Ἐπισκοπικὸς Ἐπίτροπος, διὰ νὰ ἐφορευῇ χάριν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἀρμονίας ἐφ' ὅλου τοῦ κλήρου τῆς Ὑποδιοικήσεως.

Διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὰ Ἐπισκοπικὰ καθήκοντα, ὡς δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν τὴν Σ. Ἱερὰν Σύνοδον, καθ' ἕλλην τὴν Ὑποδιοίκησιν δὲν ὑπάρχει κανεὶς τῶν ἱερέων εὐμοιρῶν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης.

Μόνος δὲ ὁ κ. Ἱερόθεος ἱεροδιάκονος συνδημότης μας, δύναται νὰ ἐκπληρώσῃ ταῦτα, ὅστις, ἐκτὸς τοῦ ὅτι εὐμοιρεῖ καὶ γνωρίζει κάλλιστα τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ ἔχει ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα χαρακτηριστικὰ πρὸς ἐκτέλεσιν, διετέλεσε παρὰ τῷ Σ. ἡμῶν ἀποδιώσαντι Ἐπισκόπῳ εἰς βαθὺ ὄντι γῆρας, ὡς βοήθης δεκατέσσαρα σχεδὸν ἔτη, ἤτοι ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ Κυβερνήτου καὶ ἐξεπλήρωσε τὰ ὑψηλὰ ἐκκλησιαστικὰ καθήκοντα, ὡς καὶ τὴν δημοσίαν ἀλληλογραφίαν μὲ ὄλας ἐν γένει τὰς ἀρχὰς τοῦ Βασιλείου, μὲ τὴν ἀπαιτούμενην ἱκανότητα, ζῆλον, τιμιότητα καὶ σεβάσιμον ἀξιοπρέπειαν, ὡς καλῶς γνωρίζομεν, μέχρι τῆς ὥρας, καθ' ἣν ἔδωκε τὸ τέλος τῆς ζωῆς ὁ Σ. ἡμῶν Ἐπίσκοπος.

Ἐπιθυμοῦντες νὰ διατηρηθῇ ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀρμονία καὶ εἰς τὸ μετέπειτα καθ' ἕλλην τὴν Ὑποδιοίκησιν καὶ παρατηροῦντες, ὅτι μόνος ἐξ ὅλου τοῦ κλήρου ὁ ἀναφερόμενος κ. Ἱερόθεος ἔχει τὰ προσόντα καὶ ἀπαιτούμενα χαρακτηριστικὰ διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὰ ὑψηλὰ ταῦτα καθήκοντα καθόσον πρὸ τοσούτων ἐτῶν παρ' αὐτῷ διατελῶν ἐξεπλήρωσεν ἀξίως ταῦτα, ὁρῶμεθα νὰ συστήσωμεν αὐτὸν ὡς τοιοῦτον ἐνώπιον τῆς Σ. Ἱερᾶς Συνόδου καὶ νὰ παρακαλέσωμεν αὐτήν, ὅπως εὐαρεστηθεῖσα, ἀναθέσῃ εἰς τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος κ. Ἱερόθεον Ἱεροδιάκονον τὰ Ἐπισκοπικὰ, τοῦ Ἐπιτρόπου, χρέη, ἔχοντα μάλιστα τὴν πολυχρόνιον πείραν τῆς ὑπηρεσίας ταύτης.

Ἐν τούτοις κρίνομεν νὰ προσθέσωμεν, ὅτι οἱ ἱερεῖς τοῦ Δήμου μας ἀποδίδοντες ἀνέκαθεν εἰς τὸν μνησθέντα, τὸ ἀπαιτούμενον σέβας ὡς καλῶς διεξάγοντα τὰ τῆς ὑπηρεσίας, μένουσι κατὰ πάντα εὐχάριστοι, ἐὰν καὶ τοῦ λοιποῦ ἐφορευῶνται παρὰ τοῦ αὐτοῦ.

Ἐπὶ τέλους δὲ προσθέτομεν, ὅτι τ' ἀρχεῖα τῆς Ἐπισκοπῆς εὐρίσκονται πρὸ τοσούτων ἐτῶν εἰς χεῖρας του, ὅστις ἐξ ἀνάγκης ἐνεργεῖ προσωρινῶς μέχρι

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΡΩΤΕΙΟΥ ΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΡΩΜΗΣ

Μία συνάντησις μεταξὺ Ὁρθοδόξων
καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν.

Ἀπὸ ἀρχαίων ἐτῶν ὑπάρχει ἐν Παρισίοις ἐν κέντρῳ σπουδῶν ὑπὸ τὸν τίτλον «Istina» (1). Τὸ κέντρον τοῦτο διευθύνεται ὑπὸ τοῦ Mgr Dumont, διακεκριμένου Γάλλου δομηρικανοῦ κληρικοῦ, καὶ ἀσχολεῖται μὲ ζητήματα τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, σχέσιν ἰδίᾳ ἔχοντα πρὸς τὰς μετὰ τῆς Δύσεως διαφορὰς καὶ ἐπαφὰς. Τὸ κέντρον τοῦτο μέχρι πρό τιος ἐξέδιδεν ἐπιθεώρησιν ὑπὸ τὸν τίτλον «Russie et Chretienité» (2) καθ' ὅσον κυρίως εἶχεν ἐπαφὰς μετὰ τῶν ἀδελφῶν Ρώσων (3). Εἶχον λοιπὸν ἀναπτυχθῆ σχέσεις φιλικαὶ μεταξὺ τῶν ἐν Παρισίοις καθηγητῶν τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Ὁρθοδόξου Θεολογίας καὶ ρωμαιοκαθολικῶν θεολόγων, συνετεία τῶν ὁποίων ἐπραγματοποιούντο μηνιαῖαι συναντήσεις, καθ' ἃς συνεζητοῦντο διάφορα ζητήματα κατὰ τρόπον ἐπιστημονικὸν μὲν καὶ φιλικόν, ἀλλὰ καὶ τελείως ἀνεπίσημον. Ἐρρίφθη ὅμως κατὰ τὰς συζητήσεις αὐτὰς καὶ ἡ ἰδέα τῆς συστηματικώτερας μελέτης ὄρισμένων ζητημάτων ἐξ ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν, ἐνεκα δὲ τούτου καὶ κατόπιν ὄρισμένης προπαρασκευῆς, ἐπραγματοποιήθη πρὸ τριῶν περίπου ἐτῶν μία ἀνεπίσημος μὲν, ἀλλ' ὀργανωμένη, συνάντησις, καθ' ἣν συνεζητήθη τὸ «Filioque» (4). Ἐν συνεχείᾳ, λόγῳ παρουσιασθειῶν δυσκολιῶν, αἱ μηνιαῖαι συναντήσεις διεκόπησαν, ἀπέμεινε δὲ ἡ κατόπιν προπαρασκευῆς συστηματικὴ μελέτη. Κατ' ἀκολουθίαν, καὶ κατόπιν μακροχρονίου προετοιμασίας, ὀργανώθη καὶ διὰ τὸ παρὸν ἔτος ὑπὸ τοῦ Mgr Dumont ἡ ἐν ἀρχῇ ἀναφερθεῖσα συνάντησις πρὸς συζήτησιν καὶ μελέτην τοῦ θέματος «τὸ Ρωμαϊκὸν Πρωτεῖον». Δὲν ἐπρόκειτο λοιπὸν περὶ ἐπισήμου τινὸς ἐπαφῆς μεταξὺ Ὁρθοδόξου καὶ Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, οὐδὲ ἐτέθη ἐπισήμως ἀπὸ μέρους τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας ἡ συζήτησις περὶ τοῦ ρωμαϊκοῦ πρωτείου, οὔτε καὶ ἡ θέσις τοῦ θέματος εἶχε σχέσιν τινὰ πρὸς τὸ ταξίδιον τοῦ Mgr Dumont

1. «Istina» εἶναι ρωσικὴ λέξις σημαίνουσα «ἀλήθεια».

2. Ἡ ἐπιθεώρησις αὕτη, προσωρινῶς διακόψασα τὴν ἐκδοσὴν τῆς, πρόκειται νὰ συνεχίσῃ προσεχῶς ταύτην ὑπὸ τὸν νέον τίτλον «Istina».

3. Τελευταίως αἱ ἐπαφαὶ αὗται τείνουσι νὰ ἐκταθοῦν ἐφ' ὅλης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Πρὸς καλλιέργειαν δὲ σχέσεων ἐπεσκέφθη ὁ Mgr. Dumont κατὰ τὸ παρὸν ἔτος τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν Κωνσταντινούπολιν.

4. Ἀναλυτικὰ πρακτικὰ τῶν ἐισηγήσεων καὶ συζητήσεων βλέπε ἐν «Russie et Chretienité» 1950, ἀριθ. 3-4, σελ. 123-244.

διαταγῆς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τὴν αὐτὴν τῆς ὑπηρεσίας σειράν.

Παρακαλοῦμεν θερμῶς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ἵνα ἴδωμεν εὐχκαίῳ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς αἰτήσεώς μας.

Εὐπειθέστατος
Ὁ Δήμαρχος Σκοπέλου
Ἰωάν. Γεωργάρας».

† Ὁ πρόην Λήμνου ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

εις Ἀθήνας καὶ Κων)πολιν καὶ τὴν κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἐπίσκεψιν αὐτοῦ παρὰ τῷ Πάπῃ. Ἀπλούστατα, ἐπρόκειτο περὶ μιᾶς φιλικῆς συναντήσεως, ἀπὸ μακροῦ προετοιμασθείσης, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐν ἀτμοσφαίρᾳ χριστιανικῆς ἀγάπης, κατὰ τρόπον αὐστηρῶς ἐπιστημονικὸν καί, ὅσον τὸ δυνατόν, ἀντικειμενικόν, καὶ μὲ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς εὐρέσεως τῆς ἀληθείας, ἀντηλλάγησαν αἱ ἐκατέρωθεν ἀπόψεις ἐπὶ τοῦ ρωμαϊκοῦ πρωτείου, κατὰ τὰ δεδομένα τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ κατὰ τὴν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας μέχρι τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Εἶναι περιττὸν νὰ τονίσω, ὅτι οἱ ῥῶσοι ὁμιληταὶ ἀνέπτυξαν μετὰ πολλῆς τῆς δυνάμεως τὰς ὀρθοδόξους ἀπόψεις καὶ ἀπέδειξαν ὅτι λίαν ἐπαξίως ἐκπροσωποῦν τὴν Ὀρθοδοξίαν ἐν τῇ Δύσει.

Ὡς εἶχε συμβῆ καὶ κατὰ τὴν πρὸ τριετίας συζητήσιν τοῦ «Filioque», ἡ περὶ τοῦ ρωμαϊκοῦ πρωτείου συγάντησις ἔλαβε χώραν ἐν τῷ παρὰ τὸ Saulchoir, εἰς ἀπόστασιν μιᾶς καὶ ἡμισείας ὥρας ἀπὸ τῶν Παρισίων, κειμένῳ μοναστηρίῳ τῶν Δομηνικανῶν. Τοῦτο εἶναι τὸ μέγιστον ἐν Γαλλίᾳ μοναστήριον τοῦ τάγματος τούτου καὶ στεγάζει δύο σχολάς, Φιλοσοφικὴν καὶ Θεολογικὴν, κατὰ τρόπον ὑποδειγματικὸν λειτουργούσας.

Ἡ συνάντησις ἐπραγματοποιήθη κατὰ τὸ ἀπόγευμα τῆς 6ης Μαΐου ἐ.ἔ. Ὁ Mgr Dumont ἐκήρυξε τὴν ἐναρξιν τῶν συνεδριάσεων, εὐχαριστήσας τοὺς προσελθόντας καὶ ἐκφράσας τὴν χαρὰν του διὰ τὴν συμμετοχὴν καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου κατὰ τὸ παρὸν ἔτος διὰ πρώτην φοράν. Εἶτα ἔλαβε τὸν λόγον ὁ πρῶτανις τοῦ ἐν Παρισίοις Ἰνστιτούτου τῆς Ὀρθοδόξου Θεολογίας Θεοφ. Ἐπίσκοπος Κατάνης κ. Κασσιανός. Θέμα τῆς ὁμιλίας του ἦτο «τὸ πρωτεῖον τοῦ Πέτρου κατὰ τὴν Καινὴν Διαθήκην». Ὁ Θεοφ. κ. Κασσιανός ἔθεσεν ἐν ἀρχῇ δύο ἐρωτήματα πρὸς ἀπάντησιν: α) τὸ πρωτεῖον τῆς ἔδρας καὶ β) τὸ πρωτεῖον τοῦ προσώπου. Τὸ πρωτεῖον τῆς ἔδρας, εἶπεν, εἶχεν ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων. Ἡ δικαιοδοσία τῆς εἶχεν ἀναγνωρισθῆ ἀπὸ δλόκληρον τὸν χριστιανικὸν κόσμον, ὃ δὲ ἀπόστολος Παῦλος παρουσιάζεται εἰς Ἱεροσόλυμα μεθ' ἐκάστην περιοδείαν του. Ὡς πρὸς τὸ πρωτεῖον τοῦ προσώπου, εἰς τὴν εὐαγγελικὴν ἱστορίαν δὲν γίνεται λόγος περὶ πρωτείου ἐνὸς Ἀποστόλου. Εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ἀποστολικῶν χρόνων συμβαίνει τὸ ἀντίθετον. Ἀπὸ τὰς Πράξεις γνωρίζομεν, ὅτι ὁ Πέτρος ἦτο ὁ πρῶτος μεταξὺ τῶν Ἀποστόλων, χωρὶς ὅμως νὰ ἔχη οὐδεμίαν δικαιοδοσίαν ἐπ' αὐτῶν. Διὰ τὸν Ἄπ. Παῦλον ἦτο ἐπίσης πρῶτος. Ὁ Παῦλος ὅμως ἐπιμένει, ὅτι καὶ αὐτὸς εἶναι ἴσος πρὸς τὸν Πέτρον. Κατὰ τὸ τέλος τῆς ζωῆς τοῦ Πέτρου αἱ δύο ἐπιστολαὶ του καὶ τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Μάρκου, ὅστις ὑπῆρξε, τρόπον τινά, ὁ διερμηνεὺς του, δὲν δεικνύουν συνειδητὴν τινα τοῦ πρωτείου. Ὁ Ματθαῖος δὲν διηρμήνευσε τί σημαίνει τὸ πρωτεῖον τοῦ Πέτρου, καὶ μάλιστα τί σημαίνει τὸ λόγιον τοῦ ἱστ' 18-19 «Σὺ εἶ Πέτρος κλπ.». Ἐν πάσῃ περιπτώσει, οὔτε εἰς τὰς Πράξεις, οὔτε εἰς τὰς ἐπιστολάς τοῦ Πέτρου, οὔτε εἰς αὐτὸ τὸ κατὰ Ματθαῖον εὐαγγέλιον γίνεται λόγος τις περὶ διαδοχῆς τοῦ πρωτείου. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ νεώτερα συγγράμματα τῆς Κ.Δ. οὐδὲ λέξιν ἀνευρίσκομεν περὶ διαδοχῆς τοῦ πρω-

τείου οὔτε τοῦ Πέτρου, οὔτε τῶν Ἱεροσολύμων. Ὁ Λουκάς ἀναγνωρίζει τὸ πρωτεῖον, ἀλλὰ διερμηνεύει αὐτὸ ὡς ἔχον ἠθικὴν σημασίαν (Λουκ. κβ', 32). Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην, αἱ τρεῖς ἐρωτήσεις τοῦ κα' κεφαλαίου ὑπογραμμίζουν τὴν ἰδέαν, ὅτι ὁ Πέτρος δὲν εἶναι ἀνώτερος τῶν δώδεκα, ἐν ᾧ ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευρὰν ὑπάρχει εἰς ἄλλος, ὁ μαθητῆς, «ὃν ἠγάπα» ὁ Ἰησοῦς, ὅστις εἶναι ἀνώτερος, ἐν τῇ οἰκονομίᾳ βεβαίως τοῦ πνεύματος καὶ χωρὶς νὰ πρόκειται περὶ κατηγοριῶν κανονικῶν.

Κατὰ τὴν ἐπομένῃν, 7ην Μαΐου, ὁ δομηνικανὸς Père Laguard ἀνέπτυξε τὴν περὶ πρωτείου γνώμην τοῦ Λουγδούνων Εἰρηναίου, εἶτα δὲ ὁ Père Camelot τὴν περὶ ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας θέσιν τοῦ Κυπριανοῦ. Ἐν συνεχείᾳ ὁ καθηγητῆς τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου ἐν τῷ Ὀρθοδόξῳ Θεολογικῷ Ἰνστιτούτῳ Παρισίων πατήρ Ν. Afanassief ἀνέπτυξε τὸ θέμα «Τὸ πρωτεῖον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας», καταλήξας εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν ὑπάρχει πρωτεῖον δικαιοδοσίας πρὸ τοῦ Μεγ. Κων)νου. Στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ Ἰγνατίου Ἀντιοχείας, ἐτόνισεν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι βασικῶς ἀγάπη καὶ παρουσίασε μίαν ἐκκλησιολογίαν εὐχαριστηριακὴν. Ἡ Ἐκκλησία, εἶπε, συνιστᾷ τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Ἐκάστη τοπικὴ ἐκκλησία ἐν τῇ εὐχαριστίᾳ ἀποτελεῖ μέρος τῆς ὅλης Ἐκκλησίας.

Εἶτα ὁ ὑφηγητῆς τοῦ ὡς ἂν Ἰνστιτούτου κ. Ma-yendorf ὁμίλησε «περὶ τοῦ πρωτείου τῆς Ρώμης κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν κανόνων μέχρι τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου», εἰπὼν ὅτι ὑπῆρξε μὲν, ἀλλ' ἦτο τιμητικόν, ἀνευ τῆς ἐννοίας τῆς δικαιοδοσίας. Κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν, 8ην Μαΐου, ὁ Père Marot ἀνέπτυξε τὸ θέμα «Αἱ ρωμαϊκαὶ σύνοδοι μέχρι τοῦ Δ' καὶ Ε' αἰῶνος», ὑποστηρίζας, ὅτι ἀνέκαθεν ἡ Ρώμη δὲν ἀνεγνώριζεν ὡς αὐθεντικὰς, εἰμὴ μόνον ἐκείνας τὰς συνόδους, ὧν αὐτὴ εἶχεν ἀναλάβει τὴν πρωτοβουλίαν. Δι' αὐτὴν αἱ ρωμαϊκαὶ σύνοδοι εἶναι αἱ ἀληθεῖς σύνοδοι.

Εἶτα ἔλαβε τὸν λόγον ὁ δομηνικανὸς καθηγητῆς ἐν τῇ θεολογικῇ σχολῇ τοῦ Saulchoir, Père Congar. Οὗτος ἀνέπτυξε γενικῶς τὴν ρωμαιοκαθολικὴν θέσιν στηριχθεὶς ἰδίᾳ ἐπὶ τοῦ «δώσω σοι τὰς κλεῖς...» (Ματθ. ις', 19). Ὅταν ὁ Ἰησοῦς, εἶπε, δίδει τὰς κλεῖς, δλόκληρος ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἐν τῷ Πέτρῳ καὶ ὁ Πέτρος ἐν ὅλῃ τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Κατὰ τὰς μεθ' ἐκάστην ὁμιλίαν συζητήσεις ὑπεστηρίζοντο μετὰ πολλῆς εὐγενείας αἱ ἐκατέρωθεν ἀπόψεις. Ἐλαβον πολλοὶ τὸν λόγον, μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ Père Dreyfus, Père Möller πρῶτανις τῆς ἐν Saulchoir Θεολογικῆς Σχολῆς, ὁ καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ καθολικοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων Père Danielou, ὅστις εἶπεν, ὅτι ἡ ἀπόφασις τῆς Ρώμης ἵνα ἔχη ἰσχὴν ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἀποδεκτὴ ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν, καὶ ὁ πολὺς καὶ ἀχραιφνῶς ὀρθόδοξος καθηγητῆς τοῦ ρωσικοῦ Ἰνστιτούτου κ. Καρτασώφ.

Κατὰ τὸ ἀπόγευμα τῆς τελευταίας ἡμέρας προσήλθεν καὶ ὁ ἐν Βάλε τῆς Ἑλβετίας καὶ ἐν Σορβόννῃ καθηγητῆς κ. Oscar Cullmann. Οὗτος ἐξέδωκε κατὰ

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ Ο «ΚΟΣΜΟΣ»,

Ε'

Ο ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Εἰς τὴν σειράν τῶν ἄρθρων τούτων, χρέος εἶναι νὰ σημειωθῇ καὶ ἡ σχετικὴ κίνησις περὶ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, ἡ ἐξωσχολικὴ βεβαίως καὶ ἐξωοικογενειακὴ. Ἴσως θὰ ἠδυνάμεθα νὰ εἰπώμεν: ἡ «κοσμικὴ παιδικὴ κίνησις».

Τὸ Ραδιόφωνον ἀφιερώνει μέρος τοῦ προγράμματός του εἰς τὴν «Θείαν Λέναν» διὰ νὰ ὀργανώσῃ τὰς παιδικὰς του ἐκπομπάς. Καὶ πρέπει νὰ σημειωθῇ, ὅτι ἔχουν ἀρκετὴν ἐπιτυχίαν αἱ ἐκπομπαὶ αὗται. Τὸ περιεχόμενον τῶν εἶναι συνήθως ψυχαγωγικὸν καὶ διδακτικόν.

Ὅσον διὰ τὸν παιδικὸν Τύπον, ἡμερήσιος βεβαίως δὲν ὑπάρχει (εἰς τὸ παρελθὸν ὁ Οἶκος Δ. Δημητράκου εἶχεν ἐκδώσει τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Μαθητῶν»). Ὑπάρχει ὅμως δεκάς περίπου περιοδικῶν, τὰ

τὸ παρελθὸν ἔτος σπουδαῖον ἔργον ὑπὸ τὸν τίτλον «Saint Pierre. Disciple - Apôtre - Martyr». Πολλοὶ ἐκ τῶν ἡμιλητῶν καὶ συζητητῶν συχναὶς ἐπεκαλοῦντο περικοπὰς ἐξ αὐτοῦ κατὰ τὰς ἐμιλίαις καὶ συζητήσεις. Ὑπεβλήθησαν λοιπὸν διάφοροι ἐρωτήσεις εἰς τὸν καθηγητὴν κ. Cullmann, ὅστις καταλλήλως καὶ μετὰ πολλῆς εὐγενείας ἀπήντησεν εἰς αὐτάς, καθ' ὅσον ἰδιαίτερος ἔχει ἐνδιατρίψει εἰς τὴν μελέτην τῆς προσωπικότητος τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου.

Εἶτα ἐξετέθησαν ἐν περιλήψει τὰ συμπεράσματα τῆς συναντήσεως ὑπὸ τοῦ Θεοφ. Κασσιανοῦ καὶ τοῦ Père Dumont, ὁ ὅποιος ἠὲ χαρίστησε τοὺς συμμετασχόντας διὰ τὴν συμβολὴν τῶν εἰς τὴν φιλικὴν ταύτην συνάντησιν.

Σημειωτέον, ὅτι πάντες παρηκολούθουν τὰς ἀκολουθίας τὰς τελουμένας ἐν τῷ ναῷ τῆς Μονῆς ὑποδειγματικῶς ὑπὸ τῶν δομηρικανῶν κληρικῶν. Ἦτο δὲ ἐκτάκτως συγκινητικὸν τὸ θέαμα τῶν 170 περίπου νέων τῆν ἡλικίαν μοναχῶν δομηρικανῶν, μελῶν τοῦ μοναστηρίου, καὶ σπουδαστῶν ἐν ταῖς δύο σχολαῖς αὐτοῦ, πλήρως ἀφωσιωμένων εἰς τὴν διακονίαν τῆς Ἐκκλησίας τῶν.

Αἱ τρεῖς ἡμέραι τῆς συναντήσεως διήλθον ἐν ἀτμοσφαίρᾳ ἐξαιρετοῦ χριστιανικῆς ἀγάπης. Δύναται τις νὰ εἴπῃ, ὅτι πάντες ἐκεῖ ἀνέπνεον ἐντὸς ἐξαιρετοῦ θρησκευτικῆς ἀτμοσφαίρας καὶ ἠσθάνοντο, ὅτι ἦσαν μεταξύ τῶν ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ, ἂν καὶ εἶχον συνείδησιν βαθεῖαν τῶν μεταξύ τῶν δογματικῶν διαφορῶν. Βεβαίως ἄμεσον ἀποτέλεσμα ἐκ τῶν τοιούτων συναντήσεων δὲν εἶναι δυνατόν νὰ προκύπτῃ. Δὲν εἶναι ὅμως μικρὰ ἡ ὠφέλεια, ἡ ἐκ τῆς δι' αὐτῶν ἐπερχομένης ἀλληλοκατανοήσεως καὶ ἀλληλοεπαφῆς, εἰς τοὺς σημερινούς μάλιστα καιρούς, καθ' οὓς ἐπιτακτικὴ προβάλλει ἡ ἀνάγκη τῆς ἐνότητος τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, τοῦλάχιστον ἐν τῷ κοινωνικῷ πεδίῳ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Α. ΔΕΝΤΑΚΗΣ

πλείστα τῶν ὁποίων ἐκδίδονται ἀπὸ κινήσεις ἢ πρόσωπα, ἀγαπῶντα τὴν παιδικὴν ἡλικίαν καὶ ἔχοντα τὰς καταλλήλους παιδαγωγικὰς γνώσεις καὶ πείραν. Τὴν μεγαλυτέραν κυκλοφορίαν σημειώνουν «Ἡ Ζωὴ τοῦ Παιδιοῦ» καὶ «Τὰ Χαρούμενα Παιδιὰ» (τὸ δεῦτερον ἐκδίδεται παρὰ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος).

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ μερικὰ ἐβδομαδιαῖα φυλλάδια, ἐκδιδόμενα διὰ παιδικὴν κατανάλωσιν, τῶν ὁποίων πρέπει ν' ἀπαγορευθῇ ὁπωσδήποτε ἡ κυκλοφορία. Πρόκειται περὶ τοῦ «Ταρζάν», τοῦ «Γκαοὺρ Ταρζάν», τοῦ «Ὑπερανθρώπου» καὶ μερικῶν ἄλλων κερδοσκοπικῶν ἐπινοήσεων ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι μόνον νὰ ἐξάπτουν τὴν παιδικὴν φαντασίαν γνωρίζουν. Ὡς καθηγητῆς εἰς Γυμνάσιον, κατέστρεφον ἐβδομαδιαίως δεκάδας τοιούτων ἀνοσιουρημάτων, διὰ νὰ εὔρω τὴν ἐπομένην εἰς τοὺς μαθητικὸς χαρτοφύλακας τὰ νεώτερον ἐκδοθέντα.

Κατὰ τινα πληροφορίαν, ἡ κυκλοφορία τοῦ «Γκαοὺρ Ταρζάν», κυμαίνεται ἐβδομαδιαίως, περὶ τὰ 10.000 ἀντίτυπα.

Τὰ ἀκαλαίσθητα καὶ ἀνεύθυνα αὐτὰ φυλλάδια, περιγράφουν περιπετείας, φόνους, ἔρωτας (καὶ μάλιστα μὲ πολλὰς χυδαιότητάς), πάλιν καὶ δολοπλοκίας, «ἀκροβατικὰ» καὶ «κόλπα», κατὰ τὰς παιδικὰς ἐκφράσεις. Δι' αὐτῶν δὲ ἐξάπτουν τὴν φαντασίαν, καλλιεροῦν κακὰς συνηθείας καὶ παροτρύνουν τὰ παιδιὰ εἰς ὁμοίας «περιπετείας». Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔρχονται εἰς τὴν δημοσιότητα διάφοροι εἰδήσεις μιμησεως τοῦ Ταρζάν καὶ ὀργανώσεως παιδικῶν συμμοριῶν...

Εἶναι φυσικὸν νὰ ἔχουν τὰ παιδιὰ ἐνδιαφέρον διὰ περιπετείας καὶ κατορθώματα. Εἶναι ὅμως παιδαγωγικὸν καὶ φρόνιμον νὰ ἐπιτρέπονται τοιούτου εἴδους περιπετειώδη ἀναγνώσματα; Πότε ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία θὰ συγκινηθῇ ἀπὸ τὰς ἐπανελημμένας διαμαρτυρίας γονέων καὶ διδασκάλων; Ἀλλὰ καὶ πότε θὰ δοθῶν εἰς τὴν παιδικὴν δίψαν περιπετειώδη μὲν καὶ ἐνδιαφέροντα βιβλία καὶ φυλλάδια, ὑγιᾶ ὅμως καὶ καλαίσθητα καὶ ἐπεύθυνα;

Παιδικὸς Κινηματογράφος δὲν ὑπάρχει. Τὸ «Σινεμά» ἀσφαλῶς δὲν ἀποτελεῖ παιδικὸν κινηματογράφον. Ἡ ἔλλειψις του ὅμως εἶναι σημαντικὴ. Δὲν χρειάζονται ὑποδείξεις. Εἴτε ἰδιώτης, εἴτε ὀργάνωσις, εἴτε τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας, εἴτε εἰ τις ἄλλος, ὀργανώσῃ παιδικὸν κινηματογράφον, θὰ κάμῃ ἐν πολὺ ὠραῖον ἔργον, διότι θὰ δώσῃ ψυχαγωγίαν, καὶ θὰ διδάξῃ καλαισθησίαν, ἐγκυκλοπαίδειαν καὶ ἀρχάς, κατὰ τὸν εὐκολώτερον καὶ τὸν πλεόν κατάλληλον τρόπον. Ὑπάρχουν πολλὰ φορητὰ κινηματογραφικὰ μηχαναῖ, χρησιμοποιούμενα συνήθως διὰ παιδικὰς παραστάσεις. Ἀλλ' αὐταὶ στεροῦνται συνήθως καταλλήλων καὶ ἐνδιαφεροῦσιν ταινιῶν καί, διὰ τοῦτο, πολὺ ὀλίγον συγκινοῦν τὸν παιδικὸν κόσμον. Τὰ ἔργα τῶν εἴτε εἶναι παλαιὰ μὲ ἐφθαρμμένας ταινίας—συνήθως δὲ τὰ παιδιὰ τὰς ἔχουν ἴδει πλειστάκις—εἴτε παρουσιάζουν θέματα ξηρὰ καὶ ἀδιάφορα, ὅπως τὸ πῶς, π. χ., ἐργάζεται ὁ σιδηροδρογὸς εἰς τὴν Ἀμερικὴν.

Τὸ παιδί χρειάζεται ἓνα ὡραῖον μῦθον, μῦθον ὅμως, ὄχι μεγάλης διαρκείας, ἐν διδακτικὸν τεμάχιον καὶ μίαν ὡραίαν κωμωδίαν. Ὁ παιδικὸς κινηματογράφος, ὁ ὁποῖος θὰ εἶχεν ἐν τοιοῦτο πρόγραμμα, καὶ μεγάλην ὑπηρεσίαν θὰ προσέφευρεν εἰς τοὺς γονεῖς καὶ εἰς τὸν παιδόκοσμον, ἀλλὰ καὶ ὑλικὴν ἱκανοποίησιν θ' ἀπέφευρεν ἀρκετὴν εἰς τὸν ἐπιχειρηματίαν. Εἶναι δὲ ἀπορίας ἄξιον, διατι ἀκόμη δὲν ἐλειτούργησε, τοῦλάχιστον εἰς τὴν Πρωτεύουσαν, τοιοῦτος παιδικὸς κινηματογράφος.

* Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει οὔτε Παιδικὸν Θέατρον. Σχετικαὶ προσπάθειαι, ἰδιωτικαὶ συνήθως, ἔχουν γίνεαι ἀρκεταί. Πρὸ τοῦ πολέμου, νεανικὴ ὁργάνωσις τοῦ Πειραιῶς, ἐκκλησιαστικὴ μάλιστα τότε, ἡ Φ.Ε.Ν., ἐλειτούργησε ἐπὶ μίαν περίπου δεκαετίαν παιδικὸν θέατρον. Καὶ σήμερον εἰς τὸν Πειραιᾶ ἐργάζεται καὶ ἐμφανίζεται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ παιδικὸν θέατρον τῆς «Πειραικῆς Ἑστίας». Εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπίσης παίζονται εἰς ἀνεγνώρισμένον θέατρον, παιδικαὶ παραστάσεις. Δὲν ὑπάρχει ὅμως ἐν διαρκῆς καὶ μόνιμον θέατρον διὰ τὰ παιδιά. Τὸ πρᾶγμα εἶναι πολὺ δύσκολον, δυσκολότερον ἀπὸ τὴν λειτουργίαν τοῦ κινηματογράφου. Οὔτε προσφέρεται καὶ ὡς θέαμα παιδικόν. Παρηκολούθησα, ἀπὸ παιδαγωγικοῦ ὁρμώμενος ἐνδιαφέροντος, τὰς παιδικὰς θεατρικὰς παραστάσεις, καὶ διεπίστωσα τὰς μεγάλας δυσκολίας, τὰς ὁποίας αὐταὶ ἀντιμετωπίζουν (*). Ἐὰν οἱ ἡθοποιοὶ εἶναι μεγάλοι τὴν ἡλικίαν, τὸ παιδί νομίζει ὅτι... «κοροιδεύουν». Ἐὰν εἶναι παιδιά, δὲν παίζουν μὲ τὴν ὠριμότητα τῶν ἡθοποιῶν. Ἄλλ' οὔτε καὶ πολλὰ παιδικὰ θεατρικὰ ἔργα, ἀκόμη, ὑπάρχουν καὶ τόσα ἄλλα προβλήματα πρέπει ἐπίσης νὰ λυθοῦν.

* Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλα παιδικὰ θεάματα: Τὸ κουλθοθέατρον, αἱ μαριονέται καὶ ὁ καραγκιόζης.

Κουλθοθέατρα, πλὴν ἐνὸς ἐρασιτεχνικοῦ τῶν παιδιῶν τῆς Χ.Α.Ν., ὑπάρχουν δύο: Ὁ «Μπάρομα-Μυτούσης», μὲ πλῆθος παραστάσεων (τὸ καλῦτερον σήμερον παιδικὸν θέαμα), καὶ τὸ κουλθοθέατρον τοῦ Γ. Ρῶτα, δίδοντας παραστάσεις εἰς Σχολεῖα καὶ Συλλόγους. Τὸ τελευταῖον χρησιμοποιεῖ ἡ Ἐνορία τοῦ Ἀγ. Γεωργίου Ἐλευσίνος, διὰ τὰ παιδιά τῶν Κατηχητικῶν τῆς Σχολείων. Σημαντικὸς ἀριθμὸς παιδιῶν, ἰδίᾳ τῶν προσχολικῶν ἡλικιῶν, παρακολουθεῖ τὸ κουλθοθέατρον, ὁμολογουμένως δὲ τοῦτο ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ πείραν καὶ ἐνδιαφέρον καὶ ἀγάπην διὰ τὸ παιδί. Εἶναι, ἄλλωστε, εὐχάριστον θέαμα καὶ πάντοτε ἡ αἴθουσα ἀντηχεῖ ἀπὸ τοὺς παιδικοὺς γέλωτας. Τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ προσεχθῇ, ἰδίως ἀπὸ τὴν ομάδα τοῦ «Μπάρομα-Μυτούσης», εἶναι ἡ ἐκλογή τῶν καταλλήλων μῦθων, χωρὶς «μάγισσες» καὶ χωρὶς «φαντάσματα». Δὲν εἶναι ἀπαραίτητον νὰ καλλιεργῆται εἰς τὴν παιδικὴν ψυχὴν ὁ φόβος ἢ ἡ ἰδέα, ὅτι ὑπάρχουν «μάγια» κ.λπ. Ὁ θίασος τῶν μαριονετῶν ἐπίσης, ἔδωκεν ὀλίγας, ἀλλὰ πολὺ ὡραίας καὶ καταλλήλους παραστάσεις.

Πολὺ καλὸν θὰ ἦτο, νὰ ἐνισχυθοῦν αὐτὰ τὰ τρία

1. Ἡ γνώμη μου ἔχει δημοσιευθῆ, μὲ περισσοτέρας λεπτομερείας, εἰς τὸ περιοδικὸν «Τὸ Χαρούμενο Σπίτι», τεύχος 18 ἔτους 1953, σελ. 181.

συγκροτήματα κρατικῶς, ὥστε νὰ περιέχωνται καὶ τὰς ἐπαρχιακὰς πόλεις, διὰ νὰ δίδουν σειράς παιδικῶν παραστάσεων.

Τελευταῖον παιδικὸν θέαμα εἶναι ὁ καραγκιόζης, ὑπάρχουν μάλιστα καὶ ἀρκετὰ συγκροτήματα, καθὼς καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας. Ὁ καραγκιόζης ἔχει ἀρκετὴν ἐθνικὴν προῖστορίαν, πράγματι δὲ καὶ διὰ τοὺς μεγάλους ἦτο ἄλλοτε ἐν ὡραῖον θέαμα. Οἱ μῦθοί του καὶ ἡ τεχνικὴ του ἱκανοποιοῦν πλῆθος θεατῶν. Εἰς τὸ βάθος ὁ καραγκιόζης, δὲν ἦτο πάντοτε ἐν ἐλαφρὸν θέαμα. Εἶχε διδασκαλίαν καὶ τραγικότητα καί, πρὸ παντός, εἶχεν ἀνθρωπισμὸν. Ἄς ἐπιτραπῇ ὁ παραλληλισμὸς, ὁ Καραγκιόζης ἦτο ὁ ἕλλην «Σαυλώ».

Δυστυχῶς ὅμως καὶ αὐτὸς προσηρομύθη εἰς τὴν ἐποχὴν. Σήμερον βρῖθει αἰσχρολογιῶν καὶ ἀνοησιῶν! Χωρὶς δὲ νὰ ἐκτείνωμεν περισσότερον τὸν λόγον, καταλήγομεν εἰς τὴν σκέψιν, ὅτι ἢ ὁ καραγκιόζης, ἀπὸ τῆς παιδικῆς του πλευρᾶς, θὰ γίνῃ παιδαγωγικὸν θέαμα ἢ θὰ πρέπῃ ν' ἀπαγορευθῇ ἢ παρακολούθησις του ἀπὸ τὰ παιδιά, λόγῳ «ἀκαταλληλότητος».

Τέλος, θὰ σημειώσωμεν μερικὰ διὰ τὸ Παιδικὸν Βιβλίον. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους 1953 ἐξεδόθησαν 65 περίπου παιδικὰ βιβλία, πλὴν τῶν σχολικοῦ περιεχομένου, πολὺ ὡραία, πολὺ ἐνδιαφέροντα καὶ πολὺ κατάλληλα, καὶ δυνάμεθα μάλιστα νὰ εἴπωμεν, ὅτι τὸ παιδικὸν βιβλίον παρ' ἡμῖν εὐρίσκειται εἰς τὴν ἀνθησίαν του. Ἀμιλλῶνται οἱ ἐκδοτικοὶ Οἴκοι, ποῖος θὰ παρουσιάσῃ τὰς καλυτέρας καὶ τὰς περισσοτέρας ἐκδόσεις. Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ ἐνδιαφέρον τῆς οἰκογενείας διὰ τὸ ἐξασχολικὸν βιβλίον τῶν παιδιῶν καὶ εἰς τὴν ἐκ τούτου σοβαρὰν ἀγοραστικὴν κίνησιν. Τὰ τελευταῖα ἔτη τὸ συνηθέστερον παιδικὸν δῶρον εἶναι ἐν ὡραῖον παιδικὸν βιβλίον.

* Ὅλα, ὅσα ἀνωτέρω ἐσημειώθησαν, ἀναφέρονται εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν παιδιῶν τῆς ἡλικίας τὸ πολὺ μέχρι τῶν 14-15 ἐτῶν. Ἀπὸ τοῦ ἔτους ὅμως τούτου μέχρι τῆς πλήρους ἐνηλικιώσεως τῶν παιδιῶν μας, σχεδὸν δὲν ὑπάρχει τίποτε δι' αὐτὰ. Ὑπάρχουν ὁργανώσεις, πολλαὶ ὁργανώσεις, τὸ θέμα ὅμως τοῦτο θὰ ἐξετασθῇ ἰδιαιτέρως ἄλλοτε. Οὔτε τὸ ραδιόφωνον διδὲι ὡραν διὰ τοὺς ἐφήβους καὶ τοὺς νέους, οὔτε ἐφημερίς ἢ περιοδικὸν ὑπάρχει δι' αὐτούς, οὔτε θέαμα κατάλληλον, οὔτε βιβλίον, οὔτε τίποτε ἄλλο. Καὶ ὅμως, ὅλοι ὁμιλοῦν διὰ τὴν «κρίσιμον ἐφηβικὴν ἡλικίαν». Τὸ βάρος τὸ κρατοῦν μόνον αἱ ὁργανώσεις. Πολὺ φυσικόν, λοιπὸν νὰ ὑπάρχη κυκεῶν ἐπιδιώξεων καὶ κατευθύνσεων καὶ ἀπώλεια χρόνου καὶ δυνάμεων, καὶ ψυχικῶν καὶ σωματικῶν.

Εἰς ὅλα αὐτὰ σημαντικὴν συμβολὴν πρόκειται νὰ δώσῃ τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον, ἢ ὀρθότερον, τὸ «Ἐνοριακὸν Κέντρον τῆς Νεότητος» (*), ὡς ὑπεύθυνος, συντονισμένη, γενικὴ ἀλλὰ καὶ τοπικὴ ὠλοκληρωμένη κίνησις. Ἀξίζει νὰ γίνῃ ὅμως περὶ τούτου, ἰδιαιτέρως λόγος.

ΔΑΜΙΑΝΟΣ Μ. ΣΤΡΟΥΜΠΟΥΛΗΣ

1. Ἴδε: Ἀποστολ. Διακονίας Ἀναλυτικὸν Πρόγραμμα τῶν Κατηχ. Σχολείων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἀθήναι 1949.

ΝΕΑΙ ΛΩΡΕΑΙ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Ἐκ μέρους τῶν Ξένων Ἐκκλησιῶν, ἀπὸ τῆς τελευταίας ἀνακοινώσεως τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου 1953, ἀπεστάλησαν πρὸς τὴν Συνοδικὴν Ἐπιτροπὴν Ἀλληλοβοηθείας καὶ Σχέσεων μετὰ τῶν Ξένων Ἐκκλησιῶν, διὰ τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως αὐτῆς Καθηγητοῦ κ. Ἀμίλκα Ἀλιβιζάτου, τὰ κάτωθι ἐφόδια:

Ἱματισμὸς καὶ ὑπόδησις 3422 μπάλλες. Ἐξαρτήματα κλίνης 96 μπάλλες. Τρόφιμα διάφορα 75 δέματα. Τυρὸς 848 κιβώτια. Βούτυρον ἐπιτραπέζιον 4949 κιβώτια. Σίτος 742 σάκκοι. Φάρμακα 4 κιβώτια. Κουβέρτες τεμάχια 411. Λυόμενα παραπήγματα 3. Σάπων 178 χαρτοδέματα. Γάλα εἰς κόνιν 951 βαρέλια. Ἀραβόσιτος 3146 σάκκοι. Ἄλευρον 200 σάκκοι. Αὐτοκίνητα 11.

Διάφορα εἶδη βοηθείας, σπορᾶς καὶ ὑποδειγματικῆς διατηρήσεως γεωργικῶν προϊόντων 1498 δέματα.

Τὰ ἐφόδια ταῦτα, καθαρῶ βάρους 574 τόννων, εἶναι ἀξίας 619.016 δολларίων, ἤτοι δεκαοκτὼ δισεκατομμυρίων πεντακοσίων ἐβδομηκοντα ἑκατομμυρίων τεσσαράκοντα οκτὼ χιλ. δραχ. (18.570.048.000).

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐφοδίων, ἐστάλησαν εἰς τοὺς σεισμοπλήκτους 9642 ἀτομικὰ δέματα ἱματισμοῦ καὶ ὑποδήσεως, 3 λυόμενα παραπήγματα, ἅτινα ἐχρησιμοποιήθησαν ὡς Ἱεροὶ Ναοὶ ἀνὰ εἰς ἐν Ἀργοστολίω, Ληξουρίῳ καὶ Ζακύνθῳ, 3960 χιλ.)μα ἐπιτραπέζιου βουτύρου καὶ 1500 χιλ.)μα τυροῦ διετέθησαν εἰς τὰ μαθητικὰ συσσίτια Ἀργοστολίου, Ληξουρίου, Ζακύνθου καὶ Ἰθάκης καὶ 2500 χιλ.)μα σίτου εἰς Ζάκυνθον καὶ Ἰθάκην.

Τὰ λοιπὰ τῶν ὡς ἄνω ἐφοδίων διετέθησαν εἰς τὸν ἄπορον πληθυσμὸν ἐνοριῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, διὰ τὴν ἐνίσχυσιν προσφύγων καὶ χωρίων τῆς Ἡπείρου, εἰς Ἐκκλησιαστικὰ Ὁρφανοτροφεία, Ἱερατικὰ Σχολὰς καὶ Ἐκκλησιαστικὰ Φροντιστήρια, καθὼς καὶ εἰς κρατικὰ καὶ ἡμικρατικὰ φιλανθρωπικὰ Ἰδρύματα καὶ Σωματεία.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Τὰ ἐθνικὰ Ἐλευθέρια.

Ἡ τῆ 25ῃ τοῦ παρόντος μηνὸς ὑπὸ τοῦ Πανελληνίου λαμπρῶς ἀγομένη εορτῆ τῶν ἐθνικῶν Ἐλευθερίων, ἡ μίαν προσφυνῶς ὑπὸ τῆς ἐμφύτου τῷ Γένει θεοσεβείας συνδυασθεῖσα πρὸς τὴν μεγάλην τοῦ Ἐυαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου θρησκευτικὴν πανήγυριν, παρέχει καὶ αὐτὴ τὴν εὐκαιρίαν δοξολογίας μὲν ἐγκαρδίου πρὸς τὸν Κύριον τῶν ἐθνῶν, δικαίων δὲ καὶ διδασκαλικατῶν μνημοσύνων τῶν ἀθανάτων τῆς Ἐλευθερίας προμάχων. Καὶ ἡ παροῦσα ἐλληνικὴ γενεὰ ἔχει ἐκ τῶν πραγμάτων καταστῆ ἱκανωτέρα τῶν προγενεστέρων, ὅπως ἀντιληφθῆ τὸ μέγεθος τῆς ἀξίας τοῦ τιτανείου ἐκείνου Ἀγῶνος, διότι ἔχει ἰδίαν πρόσφατον πείραν δουλείας πικρᾶς, ἣτις ἔδωκεν αὐτῇ τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀναδειχθῆ ἐπαξία τῶν ἡρωϊκῶν τῆς προγόνων. Ἡ πρόσφατος δ' αὕτη ἀπὸ τῆς δουλείας πικρία τῶν ἐλευθέρων Ἑλλήνων καθιστᾷ θερμότεραν τὴν εὐχὴν, ὅπως ὡς τάχιστα ἀποκατασταθῶσιν εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἐλευθέρου Πατρίδος καὶ οἱ μήπω ἀξιοθῆντες τοῦ ὑψίστου τούτου ἀγαθοῦ δμαίμονες ἀδελφοὶ Κύπριοι καὶ Ἡπειῶται.

Πνεῦμα «ἐπιστροφῆς».

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων Παῦλος Α', δμιλῶν ἀπὸ τοῦ πανεπιστημιακοῦ βήματος, ἐπὶ τῇ

εἰς ἐπίτιμον Διδάκτορα ἀνακηρύξει Του, ὑπέμνησε διὰ πολλοστὴν φορὰν, ὅτι, ὅσον καὶ ἂν ἐμφανίζεται «ὡς κοινωνικὴ, πολιτικὴ, οἰκονομικὴ», ἢ «κρίσις», τὴν ὁποίαν σήμερον διέρχεται ἡ ἀνθρωπότης, «εἶναι πνευματικὴ», καὶ ἐτόνισεν ὅτι: «Ἡ ἀνθρωπότης, ἡ ὁποία ταλαιπωρεῖται ἀπὸ ἀβεβαιότητα, ἀπὸ ἄσκοπον πόνον καὶ δυστυχίαν, ἀναμένει ἀκόμη πολλὰ ἀπὸ τὴν γενέτειραν τῆς Ἐλευθερίας καὶ τοῦ Δημοκρατικοῦ Ἰδεώδους». Κατέληξε δὲ εἰς τὴν διαπίστωσιν, «ὅτι, ἡ ἐπιστήμη μὲ τὴν ἀσύλληπτον πρόδοον αὐτῆς, μὲ τὰς τολμηρὰς νέας ἀνακαλύψεις τῆς, καταλῆγει πάντοτε εἰς τὰς ἀρχὰς χριστιανικῆς ἡμῶν θρησκείας». Καὶ διεκήρυξεν, ὅτι: «Ἦλθε πλέον ὁ καιρὸς ν' ἀντιληφθῶμεν καὶ νὰ ἐφαρμώσωμεν τὸ τῆς Ἁγίας Γραφῆς «ἀναστὰς πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου», ἡ πραγματικὴ ἐννοια τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ συνειδητὴ ἀνύψωσις ἡμῶν πρὸς προῦπάντησιν τοῦ πνεύματος τοῦ Θεοῦ».

Οἱ βασιλικοὶ οὗτοι λόγοι ἐκφράζον ἀναμφιβόλως τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς μας, μιᾶς ἐποχῆς «ἐπιστροφῆς» πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ἀφ' ἧς ἐπεχείρησε ν' ἀπομακρύνῃ τὴν ἀνθρωπότητα ἢ ἐκ τῶν ἀνεπίστων ἐπιτυχιῶν τοῦ 19ου αἰῶνος πρώτη καταπληκτικὴ ἐντύπωσις. Καὶ τὸ γεγονός, ὅτι τοῦ πνεύματος τούτου ἐρομηνευτῆς καὶ ἐνθουσιώδης κήρυξ γίνεται αὐτὸς ὁ Ἄναξ, ἀποτελεῖ μέγιστον εὐτύχημα διὰ τὸν τόπον. Διότι τὰ ἀρχαῖα ἀνθρωπιστικὰ καὶ πολιτιστικὰ τῆς ἰδεώδη ἢ Ἑλλάς ἔσχε τὸ προνόμιον νὰ βαπτίσῃ εἰς τὰ νάματα τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ νὰ καταστῆ καὶ ἐν τούτῳ διδάσκαλος τοῦ κόσμου. Τοῦτο δὲ διετόνισε καὶ ὁ Βασιλεὺς, εἰπὼν ὅτι: «Τὸ ἐλληνικὸν μήνυμα τῆς Ἐλευθερίας, ζυμωθὲν ἐπὶ δύο χιλιετηρίδας ἐντὸς τῆς ἀνθρωπίνης συνειδήσεως μετὰ τῶν ἀρχῶν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ὠρίμασεν εἰς τὴν σημερινὴν μορφήν τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος».

Ἀληθινὴ «εὐδοκία Χριστοῦ».

Τὸ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς Ἐκκλησίας δημοσιευθὲν ραδιοφωνικόν, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς «Ἡμέρας Παγκοσμίου προσευχῆς τῶν φοιτητῶν», Μήνυμα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, διερομηνεῦον τὴν χαρὰν τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὸν καὶ παρ' ἡμῶν εορτασμὸν ταύτης καὶ ἐξαγγέλλον τὸν πρὸς τὴν σπουδάζουσαν ἐλληνικὴν Νεότητα δίκαιον ἔπαινον διὰ τὴν εἰς αὐτὸν ἐνθουσιώδη συμμετοχὴν τῆς, ἐξῆρρεν, ἐν τῇ σοφῇ συντομίᾳ του, ὅτι δύναται ν' ἀποτελέσῃ διὰ τοὺς νέους μας τὸ ἀροαγὲς βάθρον τῆς πραγματικῆς προόδου καὶ τῆς ἀληθινῆς εὐημερίας. Λίαν δ' ἐπικαίρως ὑπεγράμμισε τὴν, διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τοῦ βάθρου τούτου, σημειουμένην «στροφὴν τῆς ἐποχῆς μας πρὸς τὰς ἀκαταλύτους πνευματικὰς καὶ ἠθικὰς ἀξίας τὰς ἐγγεγραμμένας ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν ἀνθρωπίνην συνείδησιν καὶ ἀποκεκαλυμμένας ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ» καὶ ἐτόνισε τὴν σημασίαν, ἣν ἐνέχουσιν αὐταὶ διὰ τὴν τόσους κινδύνους ἀντικρίζουσαν νεαρὰν ἡλικίαν, δι' ἣν «ἡ εὐσέβεια καὶ ἡ ἀγνότης τοῦ βίου» ἀποτελοῦσιν «ἀλάθητον πυξίδα» καὶ «ἀσφαλὲς πηδάλιον».

Οἱ προηγουμένως οὗτοι λόγοι, ἀνευθυνθέντες

πρὸς τοὺς Ἕλληνας φοιτητάς, καθ' ὃν χρόνον ἤδη ἐμφανεστάτη εἶναι καὶ ἐν τοῖς κόλποις αὐτῶν ἡ «στροφή», περὶ ἧς ὠμίλησαν, ἔχουσιν ὑπὲρ ἑαυτῶν ἐν σπουδαίῳ πλεονέκτημα: Τὸ ὅτι δύναται οἱ νεαροὶ ἀκροαταί των νὰ ἔχουν πρόχειρον ἐνώπιόν των καὶ τὴν ἔμπρακτον ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας των. Διότι δὲν εἶναι ὀλίγοι, ὅσοι ὁμήλικες καὶ συναδέλφοι των εὔρον ἐν τῷ Χριστῷ καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Του τὴν «ὁδὸν» τῆς ἀληθινῆς προόδου.

Πρὸς τοὺς τελευταίους τούτους, τοὺς βαδίζοντας τὴν ἀσφαλῆ ταύτην «ὁδὸν», ὅπως ἰδιαίτερος, εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας, ὅπως ἀποβῶσι, πράγματι, διὰ τοὺς περὶ ἑαυτοὺς ἀληθινὴ «εὐωδία Χριστοῦ».

Μετὰ τὴν ἄρσιν τοῦ ἐμποδίου.

Ἄξιον ἰδιαίτερας ἐξάρσεως εἶναι τό, περὶ οὗ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας», γεγονὸς τῆς καθ' ἅπασαν τὴν Χώραν ἐπεκτάσεως καὶ ὁλοκληρώσεως τῆς Κυριακῆς ἀργίας, διὰ τῆς καταργήσεως τῶν πολλαχοῦ τελουμένων τὴν πρωτὰν τῆς Κυριακῆς «λαϊκῶν ἀγορῶν». Ἡ πρῶξις αὕτη τῆς Πολιτείας, ἀφ' ἐνός μὲν, ἐνισχύει τὴν, καὶ ἄλλοτε ὑπὸ τῆς στήλης ταύτης σημειωθεῖσαν, ἐντύπωσιν περὶ τῆς σημασίας, ἧτις, ἰδίᾳ ἀπὸ τινος, ἤρξατο ἔμπρακτως ἀποδιδόμενη εἰς ὅ,τι ἡ Ἐκκλησία ὑποδεικνύει ὡς χρῆζον διορθώσεως· ἀφ' ἑτέρου δέ, ἀποτελεῖ πραγματικὴν ὑποβοήθησιν τῆς θρησκευτικῆς ζωῆς τῶν χριστιανῶν τῆς ὑπαίθρου, πλεῖστοι τῶν ὁποίων μετὰ πικρίας παρεπονοῦντο πρὸς τοὺς ἐφημερίους των, διότι ἦσαν ἠναγκασμένοι, ἔνεκα τῶν «λαϊκῶν ἀγορῶν», ν' ἀπέχωσι τοῦ ἐκκλησιασμοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Κυρίου. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἐκασταχοῦ ἐφημεριοὶ, ἐπανειλημμένως ἐκδηλώσαντες τὴν στενοχωρίαν των, διότι οἱ ναοὶ παρέμενον κενοὶ κατὰ τὰς Κυριακάς, ἔνεκα τῆς λειτουργίας τῶν ἀγορῶν, μεθ' ἱκανοποιήσεως βλέπουν ἤδη τὴν ἄρσιν τοῦ σοβαροῦ τούτου ἐμποδίου. Ἔργον λοιπὸν φιλοτίμου πνευματικῆς δραστηριότητος τῶν τελευταίων τούτων θὰ εἶναι, —ὡς ἔγραψε καὶ «Ὁ Ἐφημέριος»— ἡ εἰς τὸν ναὸν προσέλκυσις καὶ ἐκείνων, ὅσοι, εἴτε ἔνεκα τῆς μακροῦς ἀπ' αὐτοῦ ἀποχῆς, εἰθίσθησαν τυχόν εἰς τὴν παράλειψιν τοῦ κατὰ Κυριακὴν ἐκκλησιασμοῦ, εἴτε ἐξ ἄλλων λόγων ἀπέχοντες αὐτοῦ, εὕρισκον τὴν λειτουργίαν τῶν ἀγορῶν ὡς εὐλογον πρόφασιν πρὸς δικαιολόγησιν τῆς ἀταξίας.

Περὶ τὸ Κυπριακόν.

Ὅσα ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Ἄνω Βουλῆς ἠκούσθησαν ἐν Λονδίῳ, περὶ τοῦ πρὸς ἔνωσιν μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος δικαιοτάτου πόθου τῶν Ἑλλήνων κατοίκων τῆς Ἑλληνικῆς Κύπρου, δὲν θὰ ἐξεστομίζοντο, ἂν ἡ προκατάληψις δὲν ἐκρυιάρχει τῆς σκέψεως τῶν οὕτω λαλησάντων ἐκπροσώπων τῆς βρετανικῆς ἀριστοκρατίας. Οὔτε καὶ θὰ ἐλέγοντο, εἰδικώτερον, περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου καὶ τοῦ Προκαθημένου της ὅσα ἐλέχθησαν, ἂν οἱ, κατὰ τὰλλα σοβαροὶ καὶ εὐγενεῖς, ἄγγλοι βουλευφόροι ἦσαν ἐλεύθεροι νὰ κρίνουν καὶ νὰ ὁμιλήσουν ἀπροσωπολήπτως. Ἀλλὰ τῆς ἐλευθερίας ταύτης ἐστέρησε τοὺς καλοὺς

Λόρδους ἡ πείσμων διάθεσις, ὅπως, ἀντὶ πάσης θυσίας, ὑποστηριχθῆ ἡ διαιωνίσις μιᾶς ἀδίκου καὶ δι' ὄλους ἐπιζημίου πολιτικῆς. Καὶ διὰ τοῦτο ἐστραγγαλίσθη ὑπὸ τῶν ἀγορητῶν καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ αὕτη ἔτι ἡ στοιχειώδης λογικὴ.

Ἐπεστηρίχθη λοιπὸν: Ὅτι εἶναι ...περίεργον τὸ ὅτι οἱ Ἕλληνες τῆς Κύπρου, ἀντὶ νὰ ζητοῦν αὐτονομίαν, ζητοῦν τὴν ἔνωσιν μετὰ τῆς ἐλευθέρου Ἑλλάδος! Ὅτι ἡ τοιαύτη ἔνωσις θ' ἀπετέλει ...ὑπαγωγὴν ὑπὸ νέον δυνάστην! Ὅτι οὐδέποτε ἡ Κύπρος ὑπῆρξε τμῆμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ!... Ὅτι ἀποτελεῖ... σκάνδαλον τὸ ὅτι εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἐνώσεως πρωτοστατεῖ ἡ Ἐκκλησία τοῦ τόπου!... Καὶ —ἐπὶ τῷ προφανεῖ σκοπῷ, ὅπως συκοφαντηθῆ καὶ καταστῆ ὑποπτος ὁ κυπριακὸς ἀγὼν καὶ ἡ περὶ τούτου πρωτοβουλία τῆς Ἐκκλησίας,—ἐτονίσθη ἐπιτηδείως, ὅτι διὰ τὴν ἐνωτικὴν κίνησιν ἐνδιαφέρονται καὶ οἱ κομμουνισταί!...

Ἀλλὰ χρειάζεται, μεγάλη ἱκανότης, διὰ νὰ διακρίνη τις, κατόπιν τούτων, μέχρι ποῦ δύναται νὰ ὁδηγήσῃ τὸ συμφέρον καὶ τὸ πείσμα;

Ὁ Τριπόλεως Θεοφάνης (+)

Πλήρης ἡμερῶν ἐκδημήσας ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κύριον τῇ 27ῃ τοῦ παρελθόντος Ἰανουαρίου, ἐκδηλεύθη αὐθημερὸν μετὰ τῶν πρεπουσῶν τιμῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὁ αὐτόθι Γενικὸς Πατριαρχικὸς Ἐπίτροπος Μητροπολίτης Τριπόλεως Θεοφάνης.

Ὁ μεταστὰς Ἱεράρχης, γεννηθεὶς ἐν Λέρω τῷ 1864, διήκουσεν αὐτόθι τὰ ἐγκύκλια μαθήματα, ἔνθα καὶ χειροτονήθη Διάκονος. Συμπληρώσας ἀκολούθως τὰς σπουδὰς αὐτοῦ ἐν τῇ ἐν ΚΠόλει Μεγάλῃ τοῦ Γένους Σχολῆ καὶ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῶν Ἀθηνῶν, προεχειρίσθη ἐν Καίρῳ εἰς Πρεσβύτερον καὶ χειροθετήθη εἰς Μ. Ἀρχιμανδρίτην. Τῷ δὲ 1899 χειροτονηθεὶς εἰς Μητροπολίτην Τριπόλεως, ἔλαβε τῷ 1927 τὸν τίτλον τοῦ Γενικοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου, ὃν ἔφερε μέχρι τῆς τελευτῆς αὐτοῦ.

Ἐν ἔτει 1910 ἀποσταλεὶς εἰς Κύπρον μετὰ τοῦ τότε Μητροπολίτου Λεοντοπόλεως Σωφρονίου, ἐπρωτοστάτησεν εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς, ἔνεκα τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ ζητήματος, διαταραχθείσης ἐκκλησιαστικῆς εἰρήνης. Χρηματίσας δὲ Τοποτηρητῆς τοῦ τοῖς χηρεύσαντος ἐν τῷ μεταξὺ Πατριαρχικοῦ θρόνου Ἀλεξανδρείας, ἀντιμετώπισε μετὰ τῆς πάντοτε διακρινούσης αὐτὸν συνέσεως καὶ εἰρημικότητος τὰς ἐκ τῆς χηρείας τοῦ θρόνου προκινῆσας ἐκάστοτε ἐκκλησιαστικὰς δυσχερείας καὶ ὠδήγησεν εἰς τὴν ὁμαλὴν πάντοτε καὶ κανονικὴν πλήρωσιν αὐτοῦ.

Ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, τιμῶσα τὴν ὑπὲρ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Ἑλληνισμοῦ δρασίαν του, ἀπένειμεν αὐτῷ τὸν Ταξιάρχην καὶ τὸν Μεγαλόσταυρον τοῦ Φοίνικος.

Ὁ μεταστὰς Ἱεράρχης, διακρινόμενος διὰ τὰ ἐξαιρέτα ψυχικὰ του χαρίσματα, τὴν καθ' ὅλου ἀρετὴν καὶ τὴν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς ἱεράς αὐτῆς παραδόσεις ἀφοσίωσίν του, ἀνεδέχθη, πράγματι, ὁ δεξιὸς βραχίον τῶν ἐκάστοτε ἀπὸ τοῦ Σωφρονίου Πατριαρχῶν, ὡς ἀριστα ἐξυπηρητήσας τὸν θρόνον

ὕπερ οὗ ἄοκνος μέχρι τοῦ θανάτου του εἰργάσθη. Διὰ τῆς ὅλης δὲ ποιμαντορίας του ἐν ἀποστολικῷ ζήλῳ ἐξυπηρετήσας πάντοτε τὰς ἀνάγκας τοῦ ποιμνίου του, ἠγαπήθη καὶ ἐτιμήθη ὑπ' αὐτοῦ ὡς ἀληθῆς πνευματικὸς πατήρ.

Κύριος ἀνταμείναι αὐτὸν ἐν τῇ ἀγάρῳ μακαριότητι.

* Ἡ ἐν Ἀμερικῇ Ἐλληνορθόδοξος Νεολαία.

Ἐκλεκτὸν εἰς ἐμφάνισιν καὶ πλούσιον καὶ ἐνδιαφέρον εἰς περιεχόμενον, τὸ ἑλληνιστὶ καὶ ἀγγλιστὶ ἄρτι ἐκδοθὲν Περιοδικὸν τῆς «Ἐλληνορθόδοξου Νεολαίας τῆς Ἀμερικῆς» (The Greek Orthodox Youth of America προοδίζει τὴν ζωικότητα τῆς νέας ἐν Ἀμερικῇ ἑλληνικῆς γενεᾶς καὶ τὴν θέλησίν της, ὅπως ζήσῃ ὑπὸ τὸν δίδυμον φωτεινὸν ὀδηγὸν τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας. Νεαρὰ ἢ ὀργάνωσις, μόλις διετής, μὲ τὸ ἐπίσης νεαρὸν δημοσιογραφικὸν της βῆμα διακηρύσσει, ὅτι φιλοδοξεῖ νὰ περιλάβῃ εἰς τὰς τάξεις της ἅπασαν τὴν ἑλληνορθόδοξον νεολαίαν τοῦ Νέου Κόσμου καὶ νὰ καταστῇ ἱκανή, ὅπως διαδιδῇ ἐπαξίως τοὺς πατέρας αὐτῆς. Ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς συγκαίροντες, εὐχόμεθα τὴν πλήρη πραγμάτωσιν τοῦ ὠραίου σκοποῦ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος, συνελθοῦσα εἰς τὰς τακτικὰς αὐτῆς συνεδρίας, κατὰ τὸ πρῶτον δεκαπενθήμερον τοῦ παρόντος μηνός, ἠσχολήθη ἐπὶ ζητημάτων τρεχούσης ὑπηρεσιακῆς φύσεως.

— Ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Γόρτυνος κ. Γερμανός, κωλυόμενος ἔνεκα ἀσθενείας ὅπως μετάσχη τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἱ. Συνόδου, ἀντικατεστάθη συνωδᾶ τῷ Νόμῳ, ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας κ. Ἀγαθονίκου, ἀναλαβόντος ἤδη τὰ συνδικὰ αὐτοῦ καθήκοντα.

— Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 752 (280) καὶ ἀπὸ 12-2-954 Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου παρεκλήθησαν οἱ Σεβ. Ἱεράρχαι, ὅπως αὐστηρῶς συστήσωσι τοῖς παρ' αὐτοῖς ἐφημερίοις, «ὅπως ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐκδίδωσι πιστοποιητικὰ ἀγαμίας πρὸς τέλεσιν γάμου, ἐφ' ὅσον δὲν ἀνήκουσιν οἱ ταῦτα αἰτοῦντες εἰς τὴν ἐνορίαν αὐτῶν» καὶ «μὴ ζητῶσι τὴν παρὰ τῆς προϊσταμένης τῶν Ἐκκλησιῶν Ἀρχῆς ἐκδοσὶν τοιούτων πιστοποιητικῶν, ἂν οἱ αἰτοῦντες δὲν εἶναι ἐνοριταὶ τῶν μόνιμοι, ἀπὸ 10ετίας τοῦλάχιστον».

— Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 756 (583) καὶ ἀπὸ 3-3-954 Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου, ἀνεκοινώθη τοῖς Σεβ. Ἱεράρχαις ὁ κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 2631/1953 Νομοθετικὸν Διάταγμα καταρτισμὸς τοῦ νέου Κεντρικοῦ Συμβουλίου τοῦ ΟΔΕΠ καὶ παρεκλήθησαν οὗτοι, ὅπως, τοῦτο μὲν, ἀσκήσωσιν «ἀγρυπνον καὶ ἐπιμελῆ παρακολούθησιν τῶν κατὰ τὴν ἐναπομείνασαν μοναστηριακὴν περιουσίαν, τοῦτο δὲ, παρέχουσι τῷ εἰρημένῳ Συμβουλίῳ πᾶσαν ἀπαραίτητον πληροφορίαν, ὡς καὶ τὰς γνώμας καὶ εἰσηγήσεις αὐτῶν, διὰ τὴν ἀπρόσκοπτον ἐνέργειαν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀποστολῆς του».

— Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 757 (225) καὶ ἀπὸ 3-3-954 Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου, συνιστᾶται τοῖς Σεβ. Ἱεράρχαις ὁ ἐν Ἀθήναις ἀπὸ 10ετίας ὄρων «Σύνδεσμος Ἑλλήνων Αἱμοδοτῶν», σὺν τῇ παρακλήσει ὅπως ἐπιδιωχθῇ παρ' αὐτῶν διὰ καταλλήλου τρόπου ἢ διὰ τῆς αὐξήσεως τῶν αἱμοδοτῶν ἐνίσχυσις τοῦ ἴαν κοινωφελούς ἔργου τούτου, ἀναλόγως τῶν ὑπαρχουσῶν ἀναγκῶν προσφορᾶς αἵματος εἰς τοὺς κινδυνεύοντας, διὰ τὴν κάλυψιν τῶν ὁποίων εἶναι ἀνεπαρκῆς ἡ σημερινὴ δυναμικότης τοῦ ἐκ 500 μελῶν ἀποτελουμένου Συνδέσμου.

— Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 759 (507) καὶ ἀπὸ 3-3-954

Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου, παρεκλήθησαν οἱ Σεβ. Ἱεράρχαι, ὅπως διατάξωσι τὴν ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς τῶν Ἐπαρχιῶν αὐτῶν περιφορὰν δίσκου ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου κατὰ τὴν Μεγ. Πέμπτην.

Ἀποστολικὴ Διακονία. Συνεστήθη παρὰ τῇ Διευθύνσει Θρησκευτικῆς Διαφωτίσεως καὶ Τύπου εἰδικὸν «Γραφεῖον διακονίας τῶν ἐν φυλακαῖς», ἐπὶ σκοπῷ τῆς συστηματοποιήσεως τῆς ἐν ταῖς Φυλακαῖς καὶ τοῖς Ἀναμορφωτικοῖς Σχολείοις τῆς χώρας θρησκευτικῆς ἐργασίας τῆς Ἐκκλησίας. Τὴν διεύθυνσιν τούτου ἀνέλαβεν ὁ Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρεσβύτερος κ. Γεώργιος Πυρουνάκης.

Τὸ Θεολογικὸν Οἰκοτροφεῖον ἐπεσκέφθησαν καὶ παρακαθήσαντες εἰς τὴν φοιτητικὴν τράπεζαν, ὡμίλησαν πρὸς τοὺς φοιτητὰς οἱ Σεβ. Μητροπολίται Σύρου, Τήνου κλπ. κ. Φιλάρετος, Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Ἰάκωβος καὶ οἱ Καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου κ. κ. Ἀμ. Ἀλιβιζᾶτος, Παν. Μπρατσιώτης Βασ. Ἰωαννίδης καὶ Ἄνδρ. Φυτράκης.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐπέστρεψεν ἀεροπορικῶς τῇ 1ῃ ἰσταμένου μηνός ἐξ Ἰωαννίνων, ἐνθα εἶχε μεταβῆ, ὡς γνωστὸν, χάριν τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 41ης ἐπετείου τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς πόλεως.

— Τῇ παρελθούσῃ Παρασκευῇ (12ῃ) ἑσπέρας ἡ Α. Μακαριότης προέστη ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τῶν Ἀθηνῶν τῆς ἱεράς ἀκολουθίας καὶ ἀνέγνω τὴν πρώτην στάσιν τῶν Χαιρετισμῶν.

— Τῇ 3ῃ καὶ 10ῃ ἰσταμένου μηνός ἡ Α. Μακαριότης προέδρευσε συνεδριῶν τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τοῦ ΟΔΕΠ.

— Κατὰ τὸ λήγον δεκαπενθήμερον ἡ Α. Μακαριότης ἐδέχθη τὸν Ὑπουργὸν τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας κ. Μαρινάκη, τὸν Ὑφυπουργὸν Ἀποκαταστάσεως Ἴονίων Νήσων κ. Εὐαγγελᾶτον, τὸν Θεοφ. Ἐπίσκοπον τῶν ἐν Ἀμερικῇ Βουλγάρων κ. Ἀνδρέαν Βελίνσκι, τὸν Γενικὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει Πρόξενον κ. Γεωργιάδην, τοὺς Καθηγητὰς κ. κ. Ἀλιβιζᾶτον, Καρμίρη, Ἰωαννίδην, Μωραϊτῆν, Τσάκωναν κ.ἄ.

ΕΠΑΡΧΙΑΙ

Ἱερά Μητρόπολις Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Πρεβέζης:

Πρωτοβουλία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. Στυλιανοῦ, ἀνηγέρθη δαπάναις τοῦ Καραμανεῖου Κληροδοτήματος, τὸ ὑπὸ τῶν ἐναερίων βομβαρδισμῶν κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1940—41 καταστραφέν Νηπιαγωγεῖον. Τὰ ἐγκαίνια τούτου ἐτελέσθησαν, ἐνώπιον τῶν Ἀρχῶν τῆς Πόλεως καὶ πολλῶν χριστιανῶν, ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου, ὅστις ὀμιλήσας ἠύχαριστησε τοὺς συνδραμόντας τὸν ἐκπαιδευτικὸν σκοπὸν, δὲν ἐπιιδιώκει τὸ Ἴδρυμα.

— Ἀποφάσει τῆς Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Καραμανεῖου Κληροδοτήματος, ἥς ὁ Σεβ. Μητροπολίτης τυγχάνει Πρόεδρος, ἡ εὐρύχωρος αἴθουσα τούτου θέλει χρησιμοποιηθῆ ὑπὸ τοῦ αὐτόθι Τοπικοῦ Παραρτήματος τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας διὰ τὴν στέγασιν τῶν Ἀνωτέρων καὶ Μέσων Κατηχητικῶν Σχολείων καὶ διὰ τὴν Βιβλιοθήκην καὶ τὸ Ἀναγνωστήριον τῶν μαθητῶν αὐτῶν, καθὼς καὶ διὰ τὴν ὀργάνωσιν ὀμιλιῶν καὶ φιλανθρωπικῶν καὶ πνευματικῶν ἐξορμήσεων τοῦ ἄρτι τῇ εὐλογίᾳ καὶ μερίμνῃ τῆς Α. Σ. συσταθέντος Ἀγαθοεργοῦ Συλλόγου Κυριῶν καὶ Νεανίδων ἢ «Παναγία Ἐλεούσα».

— Μερίμνη τῆς Α. Σ., ἰδρύθη ἐν τῇ Ἱ. Μητροπόλει ξενῶν, ἐν τῷ ὁποίῳ ξενίζονται οἱ ἐκ τῶν χωρίων τῆς Ἐπαρχίας δι' ἀτομικὰς ἢ ὑπηρεσιακὰς ἐργασίας εἰς τὴν ἔδραν ἐρχόμενοι Ἱερεῖς.

— Ἀπὸ μηνός καὶ πλέον λειτουργεῖ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας Φροντιστήριον Κατηχητῶν καὶ Κατηχητριῶν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Παν. Ἀρχιμ. κ. Γρηγορίου Μαῖστρου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον ἡ ἐπίσημος «Ἐφημερίς τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας» συνεπλήρωσε τὴν πρώτην δεκαετίαν τῆς ἐκδόσεώς της. Τὸ πρῶτον φύλλον ἐξεδόθη τὴν 13ην Σεπτεμβρίου 1943 μετὰ τὴν ἐνθρόνισιν τοῦ Σεργίου ὡς Πατριάρχου Μόσχας καὶ πάσης Ρωσίας, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ β' παγκοσμίου πολέμου.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἡ ἀπὸ ἐτῶν ὑπὸ ἐιδικῆς πρὸς τοῦτο ἐπιτροπῆς προπαρασκευαζομένη Ἱστορία τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως εὐρίσκειται ἤδη περὶ τὸ τέλος τῆς ἐκτυπώσεώς της, καθ' ἃ ἀναγράφει τὸ ἐπίσημον δελτίον τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ θὰ τεθῆ κατ' αὐτὰς εἰς κυκλοφορίαν. Συγγεγραμμένη ὑπὸ 15 παντὸς δόγματος συγγραφέων, συγκειμένη δὲ ἐξ 840 σελίδων καὶ διηρημένη εἰς 16 κεφάλαια περιέχει ἐν ἐκάσῃ ὁλόκληρον τὴν Ἱστορίαν τῆς Οἰκουμενικῆς κινήσεως μετὰ πλήρους βιβλιογραφίας. Τὸ βιβλίον τοῦτο θ' ἀποτελέσῃ ἀπαραίτητον βοηθὸν διὰ τοὺς μέλλοντας νὰ μετᾶσχουν τῆς Β' εἰς Ἐβανστον Γεν. Συνελεύσεως τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν.

— Ἐν Τορόντο τοῦ Καναδά συνεστήθη Ὁργανισμὸς ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς μεταξὺ Ρωμαιοκαθολικῶν καὶ Διαμαρτυρομένων περισσοτέρας γνωριμίας καὶ ἀμοιβαίας κατανοήσεως.

— Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς «Ἐβδομάδος προσευχῶν ὑπὲρ τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν» ἀντιπρόσωποι τῆς Ἀγγλικανικῆς, τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς καὶ τῶν Ἐλευθέρων Ἐκκλησιῶν συγκεντρωθέντες τὴν 19ην π. Ἰανουαρίου ἐν Λονδίῳ ἐξέφρασαν ἅπαντες ἔνθερον εὐχὴν ἐξευρέσεως τρόπου πρὸς ἔνωσιν.

ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ

Εὐθὺς μετὰ τὸν πόλεμον, ἐν συνεργασίᾳ πασῶν τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ Χριστιανικῶν Ὁμολογιῶν καὶ τῶν Βιβλικῶν Ἐταιριῶν, συνεστήθη ἐπιτροπὴ διὰ μίαν νέαν ἐκ τοῦ πρωτοτύπου κειμένου μετάφρασιν τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης εὐρίσκειται ὁ γνωστὸς ἄγγλος θεολόγος C. H. Dodd. Πιστεύεται ὅτι ἡ νέα μετάφρασις θὰ εἶναι ἐτοίμη κατὰ τὸ 1958.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἀπὸ 8-11 Νοεμβρίου π. ἔ. συνήλθεν ἐν Οὐασινγκτῶν τὸ ἀπὸ 25ετίας συσταθὲν «Ἐθνικὸν Συνέδριον Χριστιανῶν καὶ Ἰουδαίων», τοῦ ὁποίου μετέσχον 700 ἀντιπρόσωποι τριῶν ἑκατομμυρίων μελῶν, προερχομένων ἐκ τῶν πάσης ἀποχρώσεως ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησιῶν, μηδὲ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς ἐξαιρουμένης, καὶ Ἰουδαίοι. Τὴν Ἑλληνικὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ἀμερικῆς ἐξεπροσώπησεν ὁ Διευθυντὴς τῆς ἐν Βοστώνῃ Θεολογικῆς Σχολῆς Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Νίκων Πατρινακός. Τὸ Συνέδριον τοῦτο ἀποβλέπει εἰς τὴν ἐξάπλωσιν τῆς ἰδέας τῆς ἐπιστρατεύσεως τῶν πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν δυνάμεων τῆς χώρας, μὲ σκοπὸν τὴν ἐπιβίωσιν καὶ τὴν περαιτέρω πρόοδον ἐνὸς πολιτισμοῦ στηριζομένου ἐπὶ τοῦ μονοθεϊσμοῦ καὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ, καθ' ἃ γράφει ὁ «Ὀρθόδοξος Παρατηρητής», τὸ ἐπίσημον ὄργανον τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀμερικῆς. Πρὸς τοῦτο ἡ ἀλληλοκατανόησις καὶ ἡ συνεργασία ἐθεωρήθη ὁ σοβαρώτερος παράγων ἐπιβιώσεως τοῦ κοινωνικοῦ καὶ ἠθικοῦ καθεστώτος τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ, ὡς οὗτος ἐκφράζεται ἐν Ἀμερικῇ καὶ Καναδῷ, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς τε Παλαιᾶς καὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης. Ὑπεδείχθη δέ, ὅπως τονίζονται τὰ κοινὰ σημεῖα πίστεως καὶ πράξεως τῶν συμπραττόντων μελῶν τοῦ «Συνεδρίου» καὶ οὐχὶ αἱ διαφοραί, αἱ ὁποῖαι διαβιβρώσκουσι καὶ διασπῶσιν τὴν ἰδέαν τῆς ἀδελφότητος μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ὑπεβλήθη εἰς τὸ Συνέδριον καὶ

ἡ σκέψις, ὅπως ἡ Ἑλληνικὴ Θεολ. Σχολὴ τῆς Βοστώνης χρησιμοποιοῦν ὡς κέντρον ἐργασιῶν τῆς Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς προσεγγίσεως τῶν Θεολ. Σχολῶν τῶν διαφόρων ἐν Ἀμερικῇ δογμάτων.

— Μετὰ τὸ πέρασ τοῦ τελευταίου Παγκοσμίου Πολέμου παρετηρήθη ἀλματώδης αὔξησις τῶν Ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς. Ἐναντι 10 Ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν τοῦ 1945, σήμερον αὐταὶ ἀριθμοῦνται εἰς 31. Τοῦτο ὀφείλεται κυρίως εἰς τὴν συρροὴν προσφύγων ἐκ Ρωσίας καὶ τῶν ὑπὸ τὸν ἔλεγχον αὐτῆς χώρων. Οὕτω, ἐν Ἀργεντινῇ λειτουργοῦσι σήμερον 12 ὀρθόδοξοι ναοί, 10 ἐν Βραζιλίᾳ, 2 ἐν Χιλῇ, 4 ἐν Παραγουάῃ, 1 ἐν Περού καὶ 2 ἐν Οὐραγουάῃ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ἀκολουθία καὶ Βίος τῆς δαιομάργτου τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Φιλοθέης τῆς Ἀθηναίας ψαλλομένη τῇ 19 Φεβρουαρίου. Ἀνασυνταχθεῖσα καὶ διορθωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Ραγῶν Διονυσίου Ψαριανοῦ μετ' εἰσαγωγῆς Νικ. Β. Τομαδάκη τακτ. καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου. Ἀθῆναι 1953 (σελ. 100 μετὰ δύο εἰκόνας τῆς ἁγίας καὶ μουσικοῦ παραστήματος, ἐπὶ ἀρίστου χάρτου, ἐκδοσις πολυτελής). Ἐξεδόθη ἐγκρίσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πρὸς χρῆσιν αὐτῆς ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς.

Μητροπολίτου Ἡλιοπόλεως Γενναδίου, Ὁ τρόπος τῆς συντηρήσεως Πατριάρχου κατὰ τὸν 12' αἰῶνα συμφῶνως πρὸς τὸ περιεχόμενον ἐπίσημον πατριαρχικοῦ γράμματος. Ἐπὶ τῇ 1400ῇ Ἐπιτηρίδι τῆς 5ης Οἰκουμενικῆς Συνόδου (553—1953). Ἀνατύπωσις ἐκ τῆς «Ὀρθοδοξίας». Ἰσταμπούλ 1954.

Βιογραφικὸν σημεῖωμα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Βιζύης Χριστοφόρου Κνήτου. Ἐν Σάμῳ 1953.

Τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτίου ὁμιλία πνευματικαὶ πάνυ πολλῆς ὠφελείας πεπληρωμένη. Ἐκδοσις ἐνάτη ὑπὸ Σωτηρίου Ν. Σχοινᾶ. Ἐκδοσις «Ἀγιορειτικῆς Βιβλιοθήκης». Βόλος 1954 (σελ. 233).

Ε. Π. Παπανούτσου, Γνωσιολογία. Ἰκαρος. Ἀθῆναι 1954 (σελ. 440, μέγα 8ον).

Γ. Ἀθάνα, Τραγούδια τῶν βουνῶν. Σειρὰ πρώτη. Ἐκδόσεις Ἄλφα Ι. Μ. Σκαζίκη. Ἀθῆναι 1953 (σελ. 334, ἐκδοσις πολυτελής).

Μαρίας Ι. Κισσάβου, διδ. τῆς Φιλοσοφίας τοῦ Πανεπ. Ἀθηνῶν Ἐπιμελητοῦ τοῦ Ψυχολογικοῦ Ἐργαστηρίου, Ἡ φιλοσοφία ἐν τῇ συγχρόνῳ Ἑλλάδι. Θεοφιλος Βορέας. Ἀθῆναι 1953 (σελ. 122).

Κωνστ. Α. Κονόμου, Βίος Νικήτα Σταματελοπούλου ἡ Νικηταρᾶ. Καταγραφή Γεωργίου Τερτσέτη ἐκ τεσσάρων νέων χειρογράφων (Πραγματεῖαι τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν τόμ. 20, ἀριθ. 2). Ἀθῆναι 1953 (σελ. 19).

Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, Α' Ἱστορικὸν Λεξικὸν τῆς νέας ἑλληνικῆς τῆς τε κοινῆς ὁμιλουμένης καὶ τῶν ιδιωμάτων. Τόμος τέταρτος βλεφαρίδα—Γ. Τεῦχος πρῶτον βλεφαρίδα—γάργαρος. [Ἀκαδημία Ἀθηνῶν]. Ἀθῆναι (σελ. 238).

Κώστα Ν. Τριανταφύλλου, Ἱστορία τῆς βυζαντινῆς μονῆς Γηροκομείου τῶν Πατρῶν. Πάτριαι 1954.

Γ. Μπεκατώρου, Τάξις τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν 1954, κατὰ τὸ τυπικὸν τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Σάββα Χρ. Ἀγουρίδη, Τὸ πρόβλημα τῶν προσθηκῶν τῆς σλαβονικῆς μεταφράσεως τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Πολέμου τοῦ Ἰωσήπου καὶ ἡ ἐν αὐταῖς περὶ τοῦ Βαπτιστοῦ καὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μαρτυρία (Ἐναίσιμος ἐπὶ διδακτορία διατριβή). Ἐκ Ἀθῆναις 1954 (σελ. 120).

Ἀρχιμ. Ἰ. Ἰ. Κοτσῶνη δ. θ., Λουκάς ὁ Νοταρᾶς, ὁ πρῶτος ἐθνομάρτυς. Ἀνάτυπον ἀπὸ τὸ περιοδικὸν «Ἀκτιναί». Ἀθῆναι 1953 (σελ. 24).

Χρυσοστομικὴ Ἀνθολογία. Ἐκδοσις ΟΧΑ «Ἡ Ἀπολύτρωσις». Θεσσαλονίκη 1954 (σελ. 63).

Ἡλία Γ. Καραχάλιου, Οἰκονόμου, Τὸ ψυχικὸ λιμάνι

(ἦτοι ἐρμηνεῖα τοῦ Μικροῦ Παρακλητικοῦ Κανόνος εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον). Καρδίτσα 1954 (σελ. 60).

Διακόνου Αἰμιλιανοῦ Τσακοπούλου Ἀρχιεπιφύλακος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, Περιγραφικὸς Κατάλογος τῶν χειρογράφων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Α'. Τμήμα χειρογράφων Παναγίας Καμαριωτίσσης. Σταμπούλ. Ἐκ τοῦ Πατριαρχικοῦ Τυπογραφείου (σελ. 277).

Ἔνα ὄμμεν ὁμοῦ μάρτυρές Του καὶ κήρυκες. Καθοδηγητικὴ μελέτη διὰ τὸ δευτέρον Συνέδριον τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς Ἑβαντον, καταρτισθεῖσα κατ' ἐντολὴν τοῦ τμήματος μελετῶν τῶν Π. Σ. Ε. ὑπὸ Ralpb Douglas Hyslop. Μετάφρασις καὶ Πρόλογος Βασιλείου Χ. Ἰωαννίδου. Study Department World Council of Churches. Ἀθήναι 20 Ἰανουαρίου 1954 (σελ. 52).

Ἀρχμ. Χρυσοστόμου Θέμελη, Νομοκάνων Παλαιστινός, ἀνάτυπον ἐκ τοῦ «Ἀρχείου Ἐκκλ. καὶ Κανονικοῦ Δικαίου». Ἀθήναι 1954.

Μιχαὴλ Κ. Στεφανίδου, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, μέλους τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, Ἱστορία τῆς Φυσικομαθηματικῆς Σχολῆς, τεῦχος β' [Ἐπὶ τῇ Ἐκκλ. τῶν Αἰώνων τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν 1837—1937]. Ἀθήναι 1952 (σελίδες 91, μετὰ τῶν εἰκόνων τῶν Καθηγητῶν τῆς Σχολῆς, μέγα ὄσον).

Ε. Π. Φωτιάδου, Οἱ πρόδρομοι τῆς 28ης Ὀκτωβρίου. Ἀνάτυπον ἐκ τῶν «Ἀκτινῶν». Ἀθήναι 1953.

Τοῦ αὐτοῦ, Ἡ λογία παράδοσις ὡς παράγον τοῦ Εἰκοσιένα. Ἀνάτυπον ἐκ τῶν «Ἀκτινῶν». Ἀθήναι 1953.

Ἀθανασίου Γρ. Γερομιαλοῦ, ὑφηγητοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Θεσσαλονίκης, Ἡ ἀγιότης τοῦ Χριστοῦ. Θεσσαλονίκη 1953.

Τοῦ αὐτοῦ, Ἡ περὶ Θεοῦ γνῶσις ἀνάτυπον ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Γρηγόριος Παλαμάς». Θεσσαλονίκη 1954.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἰ. Μητρόπολιν Δημητριάδος· ἐλάβομεν τὰ ὑπ' ἀριθ. 46/7-1-54, 346/22-2-54 καὶ 390/4-3-54 ἡμέτερα ἔγγραφα· σὰς εὐχαριστοῦμεν.—Ἰ. Μητρόπολιν Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας· ἐλάβομεν τὸ ὑπ' ἀριθ. 192/170 ἡμέτερον ἔγγραφο· σὰς εὐχαριστοῦμεν.—Κύριον Γιαννακόπουλον Π. Γ., εἰσαγγελέα, Λεβάδειαν, Θηβῶν ἐπιταγὴ ἐλήφθη· σὰς εὐχαριστοῦμεν.—Αἶδες. Τζίκαν Στ., Ἀμύνταιον Φλωρίνης· ζητηθέν ἀπεστάλη.—Χριστιανικὴν Ἐστίαν, Καρλόβασι, Σάμου, εὐχαρίστας θὰ σὰς ἀποστείλλεται τὸ περιοδικὸν εἰς τὴν ὑφ' ἡμῶν ὑποδείχθεισαν διεύθυνσιν.—Αἶδες. Ζωγανῶν Γεώργ., Καραβοκύλους· Σοφικίτην Ἀνασ., Πλανᾶ, Χαλκίδος· Καραθανάσην Χρ., Καλύβια, Λαμίας, καὶ Δραμπόν Σ. Χρ. Σέρρας· ἀλλαγὴ διευθύνσεως σὰς ἐγένετο.—Αἶδες. Ἀλεξίου Δημ., Μαυροίλων· Σκούραν Εὐάστ., Μεσόπορον, Ἀρτης· Καρατζούνην Γεώργ., Μηλέας Βόλου, καὶ Πανοσιολ. Λαβράμην Ἰσ., Κοκκινόπολιν, Ἐλασσόνας· ἐνεγράφητε.—Αἶδες. Ἀντωνίου Νικόλ., Παλαιόκαστρον, Σάμου· ἐνεγράφητε· ζητηθέντα ἀπεστάλησαν.—Αἶδες. Ἀντωνόπουλον Κων., Βελιγοστήν, Ἀρχαδίας· ἐνεγράφη συνδρομητῆς ὁ Ἰ. Νάος Μεταμ. Σωτήρης, Βελιγοστή·—Αἶδες. Τζιαδῆν Δημ., Κέραμον, Χίου· Ἀετόπουλον Κων., Ἀμπελάκια, Λαρίσης· Σωτηρόπουλον Νικ., Ἑλληνικόν, Ἀργολίδος· ζητηθέντα ἐστάλησαν.—Αἶδες, Ξάνθον Σολ., Φιλοθέην, Ἀττικῆς· παρακαλοῦμεν γράψατέ μᾶς διεύθυνσιν τῆς κατοικίας σας, πρὸς ἀποφυγὴν ἐπιστροφῶν.—Αἶδες. Τσελεγγίδην Ἰωάν., Κρίαν Βρύσην, Σκύδρας· διεκόμεν τὴν ἀποστολὴν τοῦ φύλλου εἰς Ν. Μυλοπόταμον κατόπιν ἐπιστροφῆς τούτου ὑπὸ τοῦ Ταχυδρ. Γραφείου τῆς περιφερείας· περὶ τῆς μεταθέσεώς σας δὲν μᾶς εἰδοποιήσατε· ἐπανεγράφητε.—Αἶδες. Γιαννοῦτσον Διον., Καστόν, Ἰθάκης· ἐνεγράφητε. Αἶδες. Παπα-Γαβριὴλ Γιαννοῦλην, Λαγκαδῶν Θεσφινίκης. Τοιαύτης φύσεως ἀφθρογραφία οὐδέποτε κατεχωρήθη ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ». Διπυόμεθα διὰ τὴν στενοχωρίαν, ἥτις σὰς ὠδήγησεν εἰς ἀδικούς κρίσεις, εἰς ἀναρμόστους συγκρίσεις καὶ εἰς ἄτοπα συμπεράσματα.

= Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α =

Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων διὰ τὴν ἐκλογὴν ἑνὸς τακτικοῦ ἑφημερίου τοῦ ἐν Πειραιεὶ Ἰ. Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου (Περάματος), καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην, καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης διακηρύξεως ἐν τῷ δελτίῳ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 48 τοῦ Α. Ν. 2200]40 «Περὶ Ἰ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά, διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15ῃ Μαρτίου 1954

† Ὁ Ἀθηνῶν Σπυρίδων

Ἱερά Μητρόπολις Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 46 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200]40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν χηρέουσαν θέσιν τακτικοῦ ἑφημερίου τῆς ἐνορίας Ρηγαίου, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ αὐτοῦ Νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικά ἔγγραφα τῶν προσόντων αὐτῶν, προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων διὰ τὴν ἄνω ἐνορίαν.

Ἐν Καρδίτῃ τῇ 26ῃ Φεβρ. 1954

† Ὁ Θεσσαλ. καὶ Φαναριοφερσάλων Κύριλλος

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 46 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200]40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν χηρέουσαν θέσιν τακτικοῦ ἑφημερίου τῆς ἐνορίας Νεοχωρίου (Νεβροπόλεως), ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ αὐτοῦ Νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικά ἔγγραφα τῶν προσόντων αὐτῶν, προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων διὰ τὴν ἄνω ἐνορίαν.

Ἐν Καρδίτῃ τῇ 26ῃ Φεβρ. 1954

† Ὁ Θεσσαλ. καὶ Φαναριοφερσάλων Κύριλλος

Ἱερά Μητρόπολις Θεσσαλονίκης

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ Α. Ν. 2200]40 ἄρθρον 46 § 2-3 «Περὶ Ἱερ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως καταλάβωσιν τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ Ἐφημερίου Ἐνορίας Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Πάντων ἵνα ὑποβάλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης σχετικῆς αἵτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτούμενων δικαιολογητικῶν, προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 26ῃ Φεβρουαρίου 1954

† Ὁ Θεσσαλονίκης Παντελεήμων

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ Α. Ν. 2200]40 ἄρθρον 46 § 2-3 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως καταλάβωσι τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ Ἐφημερίου Ἐνορίας Ἱεροῦ ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου Νεαπόλεως, ἵνα ὑποβάλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης σχετικῆς αἵτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτούμενων δικαιολογητικῶν, προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων, πρὸς πλήρωσιν τῆς ἀνωτέρω χηρέουσης ἐφημεριακῆς θέσεως.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 5 Μαρτίου 1954

† Ὁ Θεσσαλονίκης Παντελεήμων

Ἱερὰ Μητρόπολις Καρυστίας καὶ Σκύρου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α.Ν. 2200]40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Ἁγίας Παρασκευῆς Πυργίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα πρὸς κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω ἐφημεριακῆς θέσεως, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ δικαιολογητικά τῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τῶν ὡς ὑποψηφίων.

Ἐν Κύμῃ τῇ 27 Φεβρουαρίου 1954

† Ὁ Καρυστίας καὶ Σκύρου Ἀναστάσιος

Ἱερὰ Μητρόπολις Κορινθίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ 2200/40 «περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» Α. Ν. καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα νὰ καταλάβωσι τὰς κενὰς θέσεις τοῦ Ἐφημερίου 1) τοῦ ἐν Σοφικῷ Ἱ. Ναοῦ ἁγ. Γεωργίου, 2) τοῦ ἐν Συκιᾷ Ἱ. Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου, 3) τοῦ ἐν Χελιδορίῳ Ἱ. Ναοῦ ἁγ. Νικολάου καὶ 4) τοῦ ἐν Ἁγ. Βασιλείῳ Ἱ. Ναοῦ ἁγ. Βασιλείου, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά, προκειμένου νὰ ἀνακηρυθῶσιν ὑποψήφιοι ἐφημέριοι τῶν ὡς ἄνω Ἱ. Ναῶν

Ἐν Κορίνθῳ τῇ 19 Φεβρουαρίου 1954

Ὁ Κορινθίας Προκόπιος

Ἱερὰ Μητρόπολις Μεσσηνίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α.Ν. 2200]40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου Ἀριστοδημείου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα πρὸς πλήρωσιν τῆς ἄνω ἐφημεριακῆς θέσεως, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσι τὰ νόμιμα καὶ κανονικά δικαιολογητικά ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου.

Ἐν Καλάμαις τῇ 5 Μαρτίου 1954

† Ὁ Μεσσηνιακὸς Χρυσόστομος

Ἱερὰ Μητρόπολις Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας

Προκειμένου νὰ πληρωθῶσιν αἱ κεναὶ θέσεις τακτικοῦ Ἐφημερίου τῶν Ἱερῶν Ναῶν «Γέννησις Θεοτόκου» Φειδακίων - Εὐρυτανίας καὶ «Ἁγιοὶ Ἀπόστολοι» Λεπτιανῶν - Εὐρυτανίας, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς θέσεις ταύτας, ὅπως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως, τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά.

Ἐν Ναυπάκτῳ τῇ 15 Φεβρουαρίου 1954

† Ὁ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας Χριστόφορος

Ἱερὰ Μητρόπολις Φωκίδος

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 46 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200]40 Α.Ν. «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ Νόμου 540]45, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς κενὰς ἐφημεριακὰς θέσεις τῶν ἐνοριῶν: 1) Ἁγίου Νικολάου Χρισσοῦ, 2) Ἁγίων Ἀποστόλων Ἀποστολιᾶς, 3) Ἁγίου Ἰωάννου Θεολόγου Ἐρατεινῆς, 4) Ἁγίου Νικολάου Ζωριάννου, 5) Ἁγίου Δημητρίου Διακοπίου, 6) Ἁγίου Ἰωάννου Προδρόμου Μαληνδρίνου, 7) Γενεσίου τῆς Θεοτόκου Ἁγίας Εὐθυμίας, 8) Ἁγίου Νικολάου Βουνιχώρας καὶ 9) τῆς δευτέρας ἐνοριακῆς θέσεως τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος Ἰτέας, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ

Νόμου προβλεπόμενα πιστοποιητικά τῶν τε τυπικῶν καὶ κανονικῶν αὐτῶν προσόντων.

Ἐγένετο ἐν Ἀθήναις τῇ 22ᾳ Φεβρουαρίου 1954
† Ὁ Φωκίδος Ἀθανάσιος

Ἱερὰ Ἐπισκοπὴ Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 46 τοῦ Α. Ν. 2200]1940 (περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων) ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη ὑπὸ μεταγενεστέρων Νόμων καὶ Διαταγμάτων, καὶ προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὰς κενὰς Ἐφημεριακὰς θέσεις τῶν Ἐνοριῶν Γουλεδιανῶν, Δαμάστας, Δοξαροῦ, Ἁγ. Μάμαντος, Θεοδώρας, Μαράθου, Μουρτζανῶν, Πανόρμου Σεισῶν καὶ Ρουσσόσπητι, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους, καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω Νόμου ὀριζόμενα προσόντα πρὸς κατάληψιν μίας τῶν ὡς ἄνω Ὄργανικῶν θέσεων, ὅπως ὑποβάλλωσι ἐντὸς 20 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης τὰ σχετικά δικαιολογητικά, προκειμένου νὰ ἀνακηρύξωμεν αὐτοὺς ὡς ὑποψηφίους ἐφημέριους τῶν ὡς ἄνω θέσεων.

Ἐν Ρεθύμνῃ τῇ 5ῃ Μαρτίου 1954.

† Ὁ Ρεθύμνης καὶ Αὐλοποτάμου Ἀθανάσιος

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Α΄.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

	Δεχ.
1. Ἱερατικόν, χρυσοπανόδετον	40.000
2. Μέγα Ὁρολόγιον, χρυσοπανόδετον	80.000
3. Ἡ Μεγάλη Ἐβδομάς, χυρτόδετος	20.000
χρυσοπανόδετος	30.000
4. Τὸ Ψαλτήριον, >	35.000

Β΄.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

	Δεχ.
1. Διηγήματα, τεῦχος Α΄	5.000
2. Δαυὶδ Δίβηκτον (Δ. Στρομπουλή)	5.000
3. Χριστούγεννα - Πρωτοχρονιά : Θεατρικαὶ Σκηναὶ	5.000

Ἀποστέλλονται ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν εἰς πάντα ἐμβάζοντα τὴν ἀξίαν των. Παραγγελίαι καὶ ἐμβάσματα : Ἀποστολικὴν Διακονίαν, Ἰαίου 1, Ἀθήνας.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,”

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΠΥΡΙΔΩΝ

† Ὁ Φλωρίνης, Ἀλμαπίας καὶ Ἐορδαίας ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

† Ὁ Λευκάδος καὶ Ἰθάκης ΔΩΡΟΘΕΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου — Ἀκαδημαϊκός

ΑΡΧΙΕΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΕΜΜΑΝ. Γ. ΜΥΤΙΑΗΝΑΙΟΣ

Πρωτοπρεσβύτερος — Κατηχητῆς

Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου : ΤΙΜΟΛΕΩΝ ΡΟΥΤΣΗΣ

Ἐν Ἀθήναις. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἰαίου 1.